

รายงานการเดินทางไปศึกษาดูงาน
คณะกรรมการการปกครอง สภาผู้แทนราษฎร
ระหว่างวันที่ ๒๕ - ๒๘ กันยายน ๒๕๕๒
ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

กลุ่มงานคณะกรรมการการปกครอง

สำนักกรรมการ ๒

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

LI RT

สรุปรายงาน
การเดินทางไปศึกษาดูงานของ
คณะกรรมการการปกครอง สมาชิกแทนราษฎร
ระหว่างวันที่ ๒๕ - ๒๗ กันยายน ๒๕๕๒
ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

คณะกรรมการการปกครอง สมาชิกแทนราษฎร ได้เดินทางไปยังสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เพื่อศึกษาดูงานโดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

๑. เพื่อศึกษาดูงานด้านระบบงานรัฐสภา การบริหารราชการแผ่นดินระบบงานคณะกรรมการในภาพรวมของรัฐสภาและงานเฉพาะด้านหรือด้านการบริหารกิจการภายในของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
๒. เพื่อศึกษาดูงานเกี่ยวกับแผนงาน/โครงสร้าง ระบบงานการบริหารราชการแผ่นดินทั้งโดยภาพรวมทั้งประเทศและการบริหารราชการในส่วนเฉพาะของเมือง ระบบราชการของประเทศเวียดนาม
๓. เพื่อกระชับความสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านกิจการรัฐสภาและทางการบริหาร ทั้งเป็นการเพิ่มประสบการณ์แห่งการเรียนรู้ของคณะกรรมการที่สามารถจะใช้โอกาสนี้เข้าไปศึกษาถึงกระบวนการบริหารราชการและการพัฒนาประเทศของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามได้อย่างเป็นระบบโดยตรง

ในการนี้ คณะกรรมการได้เดินทางเข้าเยี่ยมและพบปะสนทนากับนายพิชญ จันวิทัน เอกอัครราชทูตไทยประจำกรุงฮานอย และ นางเหวียน ไท บิน หงอก (Mrs. Nguyen Thi Bich Ngoc)อธิบดีกรมกิจการภายในอยู่ภายใต้สังกัดคณะกรรมการประชาชนกรุงฮานอย สรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

๑. ด้านการเมืองการปกครองระดับชาติ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม มีการปกครองประเทศในระบอบสังคมนิยม โดยมีพรรคคอมมิวนิสต์เพียงพรรคการเมืองเดียวในการบริหารราชการประเทศ ซึ่งมีสมาชิกสมัชชาแห่งชาติมีจำนวน ๔๕๑ คน เป็นสมาชิกสภาแห่งชาติหน้าใหม่ ๓๔๕ คน ผู้สมัครเลือกตั้งที่ไม่ได้เป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามที่ได้รับเลือกตั้งจำนวน ๔๑ คน (จากจำนวนผู้สมัคร ๑๕๐ คน) ซึ่งสมาชิกสภาแห่งชาติทั้งหมดมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนเพื่อเข้าทำหน้าที่ฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติ ซึ่งผู้นำฝ่ายบริหารของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามที่สำคัญ ดังนี้

นายห่ง คี๊ก หมั่น (Mr.Nong Duc Manh)

นายเหวียน มินห์ เจี๊ยต (Mr.Nguyen Minh Triet)

นายเหวียน เติน ชุง (Mr.Ngyen Tan Dung)

เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์

ประธานาธิบดี

นายกรัฐมนตรี

๒. ด้านการเมืองการปกครองระดับท้องถิ่น คณะผู้บริหารจังหวัด(คณะกรรมการประชาชน)ของแต่ละจังหวัดในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามนั้นจะมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนเช่นเดียวกับสมาชิกสมัชชาแห่งชาติสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เพื่อเข้ามาเป็นคณะผู้บริหารภายในของแต่ละจังหวัด ซึ่งคณะผู้บริหารของจังหวัดในระดับต่าง ๆ ของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามนั้นจะดำรงตำแหน่งผู้บริหารของจังหวัดได้เพียงตำแหน่งเดียว ตัวอย่างเช่น ได้รับเลือกตั้งให้เป็นคณะกรรมการประชาชนในระดับจังหวัดแล้วจะดำรงตำแหน่งคณะกรรมการประชาชนในระดับอำเภอ หรือตำบลอีกไม่ได้ แต่ถ้าได้รับเลือกตั้งให้เป็นคณะกรรมการประชาชนในระดับจังหวัดแล้วสามารถดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาแห่งชาติของจังหวัดนั้นได้อีกตำแหน่งหนึ่งโดยไม่เกิน ๒ ตำแหน่ง ตัวอย่างเช่น ถ้าเปรียบเทียบกับประเทศไทย ก็ได้รับเลือกตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแล้วสามารถยังดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร(ส.ส.)ในเขตกรุงเทพมหานครได้อีกตำแหน่งหนึ่ง

๓. ด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามในปัจจุบันอยู่ในระดับที่ดีมากมีการแลกเปลี่ยนการเยือนระหว่างประเทศในทุกระดับอย่างต่อเนื่องทั้งยังมีการไปมาหาสู่ระหว่างกันเพิ่มมากขึ้นทั้งในระดับจังหวัดและในระดับท้องถิ่นเนื่องจากการที่มีเส้นทางเชื่อมโยงถึงกันที่ค่อนข้างสะดวก สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๓.๑ มีการประชุมคณะรัฐมนตรีร่วมไทย – เวียดนามอย่างไม่เป็นทางการ(Joint Cabinet Reymat:JCR) มีนายกรัฐมนตรีของทั้งสองประเทศเป็นประธาน โดยมีการประชุมครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๐ และ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ที่เมืองดานังและจังหวัดนครพนม ตามลำดับ

๓.๒ มีการสร้างกลไกการหารือร่วม (Joint Consultative Mechanism : JCM) เป็นกลไกการหารือระดับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศของทั้งสองฝ่ายเพื่อกำกับดูแลการดำเนินความสัมพันธ์ในภาพรวมแทนคณะกรรมการร่วม (Joint commission : JC) อย่างไรก็ตามปัจจุบันยังไม่เคยมีการจัดประชุมดังกล่าว

๓.๓ คณะกรรมาธิการ (Joint Commission:JC) มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของไทยและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวางแผนและการลงทุน(Ministry of planning and Investment:MPI) ของเวียดนามเป็นประธานร่วม มีการประชุมครั้งล่าสุด ครั้งที่ ๗ ระหว่างวันที่ ๑๓ - ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๖ ที่กรุงเทพฯ ฯ ซึ่งที่ผ่านมาฝ่ายเวียดนามถือว่า JC เป็นกลไกดูแลความร่วมมือเฉพาะด้านเศรษฐกิจเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามได้ให้ความสำคัญกับเรื่องเศรษฐกิจมากกว่าประเด็นอื่น จึงทำให้ MPI ไม่สามารถหารือเรื่องอื่นที่ไม่ใช่เศรษฐกิจได้ ทำให้ JC ไม่สามารถกำกับดูแลความสัมพันธ์ภาพรวมได้อย่างสมบูรณ์

๑.๔ คณะทำงานร่วมว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคง (Joint Working Group on Political and Security Cooperation:JWG on PSC) จัดตั้งขึ้นตามมติที่ประชุมคณะรัฐมนตรีร่วมไทย - เวียดนาม ครั้งที่ ๑ กลไกดังกล่าวมีหน้าที่ดำเนินความร่วมมือในทุกมิติของความมั่นคง โดยฝ่ายไทยมีเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติเป็นประธานและฝ่ายเวียดนาม มีรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศของเวียดนามเป็นประธาน ซึ่งล่าสุดฝ่ายไทยได้เป็นเจ้าภาพจัดการประชุม JWG on PSC ครั้งที่ ๓ ระหว่างวันที่ ๓ - ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ที่กรุงเทพฯ ฯ

๑.๕ “ยุทธศาสตร์ความร่วมมือเพื่อความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระหว่างไทย - เวียดนาม” (Thailand-Vietnam Joint Strategy for Economic Partnership:JSEP) ซึ่งจัดทำขึ้นตามมติที่ประชุมคณะรัฐมนตรีร่วมไทย - เวียดนาม ครั้งที่ ๑ ขณะนี้การจัดทำเอกสาร JSEP เสร็จสิ้นแล้ว โดยคณะรัฐมนตรีไทยได้ให้ความเห็นชอบแล้ว และรอฝ่ายเวียดนามดำเนินการตามกระบวนการภายใน

๑.๖ มีการกำหนดกรอบการประชุมคณะกรรมการการค้าร่วม (Joint Trade Commission:JTC) ซึ่งจัดตั้งเมื่อ ปี ๒๕๓๘ มีการประชุมครั้งล่าสุด ครั้งที่ ๓ เมื่อปี ๒๕๔๒ ที่กรุงฮานอย

รายละเอียดงบประมาณค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปศึกษาดูงาน

ของคณะกรรมการการปกครอง สมาชิกผู้แทนราษฎร

ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ระหว่างวันที่ ๒๕ - ๒๘ กันยายน ๒๕๕๒

ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๒

คณะกรรมการการปกครอง ได้รับอนุมัติจากประธานสภาผู้แทนราษฎรให้เดินทางไป
ศึกษาดูงาน ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

๑. งบประมาณเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปศึกษาดูงาน จำนวนเงินทั้งสิ้น ๗๑๓,๖๖๑ บาท
ดังนี้

๑. ค่าบัตรโดยสารเครื่องบิน	๑๕๕,๐๐๐ บาท
๒. ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	๑๑๖,๐๐๐ บาท
๓. ค่าเช่าที่พัก	๑๕๖,๐๐๐ บาท
๔. ค่ารับรอง	๑๐๐,๐๐๐ บาท
๕. ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ	๑๐๖,๖๖๑ บาท
- ค่าพาหนะภายในประเทศของต่างประเทศ (๕๗,๐๐๐ บาท)	
- ค่าของขวัญ (๗,๕๑๑ บาท)	
- ค่าล่าม (๑,๗๕๐ บาท)	
รวมเงินทั้งสิ้น	๗๑๓,๖๖๑ บาท

๒. คณะเดินทาง จำนวน ๑๑ คน ประกอบด้วย กรรมการ จำนวน ๕ คน ข้าราชการรัฐสภาสามัญ
จำนวน ๒ คน ร่วมเดินทางไปศึกษาดูงาน

สำนักกรรมการ ๒

โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๒๖๐๕

โทรสาร ๐ ๒๒๔๔ ๒๖๑๗

รายงาน
การเดินทางไปศึกษาดูงานของ
คณะกรรมการการปกครอง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
ระหว่างวันที่ ๒๕ - ๒๗ กันยายน ๒๕๕๒
ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

รายชื่อผู้ร่วมเดินทางไปศึกษาดูงานคณะกรรมการการปกครอง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

๑. นายภูษงค์ รุ่งโรจน์	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายบรรยง ร่วมพัฒนา	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. นายสุรเดช ยะสวัสดิ์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม
๔. นายกิตติ สมทรัพย์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สี่
๕. นายชำนาญ ศักดิ์เศรษฐ์	ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๖. นายวาสิศ พัทธมบุตร	ที่ปรึกษาคณะกรรมาธิการ
๗. นายนิทัศน์ ศรีนนท์	ที่ปรึกษาคณะกรรมาธิการ
๘. นายวิรัตน์ วิริยะพงษ์	เลขานุการคณะกรรมการ
๙. นายมนต์ชัย วิวัฒน์ธนาฒย์	โฆษกคณะกรรมการ
๑๐. นายไพรัช สุทธิเจริญ	นิติกร ๑ (เลขานุการคณะเดินทาง)
๑๑. นายจินต์ ชินภัทร นพยอด	พนักงานราชการ (ผู้ช่วยเลขานุการคณะเดินทาง)

โครงการเดินทาง
ศึกษาดูงานของคณะกรรมการการปกครอง
สภาผู้แทนราษฎร
ระหว่างวันที่ ๒๕ - ๒๙ กันยายน ๒๕๕๒
ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

๑. หลักการและเหตุผล

ตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๘๒ (๑๘) ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการปกครอง มีอำนาจหน้าที่กระทำการพิจารณาสอบสวน หรือศึกษาเรื่องใดๆ ที่เกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดินส่วนกลางและส่วนภูมิภาค การพัฒนาระบบราชการและการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากการบริหารราชการแผ่นดินเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการปกครองโดยตรงที่จะต้องดำเนินการเพื่อให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดี สุขสบาย และมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีการได้รับการบริการจากภาครัฐในด้านสาธารณสุขที่สะดวกและทั่วถึงในการรับบริการอย่างเพียงพอ

การเดินทางไปศึกษาดูงานในครั้งนี้ จึงเป็นการเปรียบเทียบกับการบริหารราชการของประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยประโยชน์ที่ได้รับจากการเดินทางไปศึกษาดูงานในครั้งนี้สามารถนำมาปรับใช้เพื่อการพัฒนาในด้านต่างๆ ของคณะกรรมการได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะด้านกระบวนการนิติบัญญัติ การบริหารราชการแผ่นดิน และการพัฒนาระบบราชการ

๒. วัตถุประสงค์

๑. เพื่อศึกษาดูงานด้านระบบงานรัฐสภา การบริหารราชการแผ่นดินระบบงานคณะกรรมการในภาพรวมของรัฐสภาและงานเฉพาะด้านหรือด้านการบริหารกิจการภายในของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

๒. เพื่อศึกษาดูงานเกี่ยวกับแผนงาน/โครงสร้าง ระบบงานการบริหารราชการแผ่นดินทั้งโดยภาพรวมทั้งประเทศและการบริหารราชการในส่วนเฉพาะของเมือง ระบบราชการของประเทศเวียดนาม

๓. เพื่อกระชับความสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านกิจการรัฐสภาและทางการบริหาร ทั้งเป็นการเพิ่มประสบการณ์แห่งการเรียนรู้ของคณะกรรมการที่สามารถจะใช้โอกาสนี้เข้าไปศึกษาถึงกระบวนการบริหารราชการและการพัฒนาประเทศของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามได้อย่างเป็นระบบโดยตรง

๓. กลุ่มเป้าหมาย

ประธานคณะกรรมการประชาชนของกรุงเทพมหานคร ผู้ว่าราชการจังหวัด นายกเทศมนตรี หรือองค์กรที่เกี่ยวข้องและเอกอัครราชทูตไทยประจำสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

๔. วัน เวลา และสถานที่เดินทางไปศึกษาดูงาน

ระหว่างวันที่ ๒๕ - ๒๘ กันยายน ๒๕๕๒ ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

๕. วิธีการดำเนินการ

๑. เพื่อศึกษาดูงานด้านระบบงานรัฐสภา การบริหารราชการแผ่นดินส่วนภูมิภาคหรือส่วนท้องถิ่น

๒. ศึกษาดูงานด้านระบบงานผังเมืองหรือแนวทางการพัฒนาชุมชนท้องถิ่นของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

๓. เพื่อกระชับความสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศ

๔. จัดทำสรุปผลการเดินทางไปศึกษาดูงานไปดำเนินการจัดทำเป็นเอกสารเผยแพร่ต่อไป

๖. บุคคลที่เข้าพบปะหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

ประธานคณะกรรมการประชาชนของกรุงเทพมหานคร ผู้ว่าราชการจังหวัด นายกเทศมนตรี หรือองค์กรที่เกี่ยวข้องและเอกอัครราชทูตไทยประจำสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

๗. งบประมาณ

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

๘. หน่วยงานที่รับผิดชอบ

คณะกรรมการการปกครอง สภาผู้แทนราษฎร

๙. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

๑. สามารถนำความรู้และประโยชน์ที่ได้จากการศึกษาดูงานไปกำหนดยุทธศาสตร์หรือโครงการต่อการพัฒนาระบบในเรื่องต่างๆเหล่านั้นของไทย โดยจะนำเสนอตามกระบวนการของฝ่ายนิติบัญญัติ อันจะก่อให้เกิดประโยชน์กับงานกระบวนการนิติบัญญัติ งานบริหารราชการแผ่นดิน และงานพัฒนาระบบราชการต่อไป

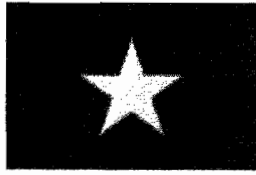
๒. องค์กรของรัฐระหว่างประเทศทั้งของไทยและเวียดนามได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเรียนรู้ถึงการบริหารจัดการ นโยบาย กฎหมาย ตลอดจนบทบาทหน้าที่ระหว่างกัน อันจะเป็นผลให้ทราบถึงจุดเด่น จุดด้อย ที่จะสามารถนำมาปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

๓. เสริมสร้างประสบการณ์แห่งการเรียนรู้ของคณะกรรมการให้มีวิสัยทัศน์หรือมุมมองในการติดตามตรวจสอบการบริหารราชการแผ่นดิน การพิจารณาปรับปรุงกฎหมายและการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการได้อย่างกว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

LIART

ข้อมูลทั่วไป

ธงชาติเวียดนาม

ตราแผ่นดินของเวียดนาม

เวียดนาม (Viet Nam) หรือชื่อทางการคือ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (Cong Hoa Xa Hoi Chu Nghia Vibt Nam) เป็นประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีพรมแดนติดกับประเทศจีน ทางทิศเหนือ ประเทศลาว และประเทศกัมพูชา ทางทิศตะวันตก และอ่าวตังเกี๋ย ทะเลจีนใต้ ทางทิศตะวันออก

คำขวัญ: Doc lap – Tu do – Hanh phuc (เอกราช อิสราภาพ ความสุข)

เพลงชาติ: Tien Quan Ca

พื้นที่: ๓๓๑,๖๕๐ ตารางกิโลเมตร (ประมาณ ๒ ใน ๓ ของไทย)

เมืองหลวง: กรุงฮานอย

เมืองใหญ่สุด: โฮจิมินห์ซิตี้

ประชากร: ๘๖.๕ ล้านคน (ค.ศ. ๒๐๐๘/พ.ศ.๒๕๕๑)

ภาษาราชการ: ภาษาเวียดนาม

ศาสนา: ส่วนใหญ่ไม่นับถือศาสนา

รัฐบาล: ระบอบสังคมนิยม โดยพรรคคอมมิวนิสต์เป็นพรรคการเมืองเดียว

เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์: หน่ง ดึ๊ก หมั่น (Nong Duc Manh)

ประธานาธิบดี: นายเหวียน มิง เจี๊ยต (Mr.Nguyen Minh Triet)

นายกรัฐมนตรี: นายเหวียน เติน ฮุง (Mr.Ngyen Tan Dung)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ: นายฟาม ซา เคียม (Mr.Pham Gia Khiem)

วันชาติ: ๒ กันยายน

วันสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับไทย: ๖ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๗๖ (พ.ศ. ๒๕๑๙)

ภูมิศาสตร์

เวียดนามเป็นประเทศที่มีลักษณะเป็นแนวยาวและมีภูมิประเทศเป็นภูเขาสูงชันระหว่างที่ราบลุ่มแม่น้ำที่อุดมสมบูรณ์ทางตอนเหนือและใต้ แต่มีภูเขาที่มีป่าหนาที่บ่แค่ ๒๐% เวียดนามเป็นหนึ่งใน ๑๖ ประเทศทั่วโลกที่มีความหลากหลายทางชีวภาพสูงสุด โดยมีพันธุ์ไม้ ๑๓,๐๐๐ ชนิด และพันธุ์สัตว์กว่า ๑๕,๐๐๐ ชนิด

ลักษณะภูมิประเทศ

มีที่ราบลุ่มแม่น้ำขนาดใหญ่ ๒ ตอน คือ ตอนเหนือ เป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำแดง และตอนใต้เป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำโขง

มีที่ราบสูงตอนเหนือของประเทศ และยังเป็นภูมิภาคที่มีเขา ฟาน ซี ปัง (Phan Xi Pang) ซึ่งเป็นภูเขาที่สูง ๓,๑๔๓ เมตร (๑๐,๓๑๔ ft) ตั้งอยู่ในจังหวัดเถาไคเป็นยอดเขาที่สูงที่สุดในอินโดจีน

ลักษณะภูมิอากาศ

เป็นแบบมรสุมเขตร้อน ชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกเปิดโล่งรับลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือที่พัดผ่านทะเลจีนใต้ ทำให้มีโอกาสรับลมมรสุมและพายุหมุนเขตร้อน จึงมีฝนตกชุกในฤดูหนาว สามารถปลูกข้าวได้ปีละ ๒ ครั้ง (ฝนตกตลอดปี ได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ)

เป็นประเทศที่มีความชื้นประมาณ ๘๔% ตลอดปี มีปริมาณฝนประมาณ ๑๒๐ ถึง ๓๐๐ เซนติเมตร (๔๗ ถึง ๑๑๘ นิ้ว) และมีอุณหภูมิเฉลี่ยตั้งแต่ ๕°C (๔๑°F) ถึง ๓๗°C (๙๙°F)

ชายแดน

ทั้งหมด ๔,๖๓๘ กิโลเมตร (๒,๘๘๓ ไมล์) โดยติดกับประเทศกัมพูชา ๑,๒๒๘ กิโลเมตร (๗๖๓ ไมล์) ประเทศจีน ๑,๒๘๑ กิโลเมตร (๗๙๖ ไมล์) และประเทศลาว ๒,๑๓๐ กิโลเมตร (๑,๓๒๔ ไมล์)

ประชากร

มีจำนวน ๘๔.๒๓ ล้านคน ความหนาแน่นโดยเฉลี่ย ๒๕๓ คน : ตารางกิโลเมตร

ชาวเวียดนาม ๘๐% ชาวเขมร ๑๐% (บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขงทางตอนใต้ของประเทศ) ชาวต่าย ๑.๕% ชาวไท ๑.๗๔% ชาวเหมื่อง ๑.๔๕% ชาวยิว (จีน) ๑.๑๓% ชาวนุง ๑.๑๒% ชาวม้ง ๑.๐๓%

วัฒนธรรม

จากการสำรวจในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ประเทศเวียดนามมีประชากรถึง ๘๐% ที่ไม่นับถือศาสนาใดที่เหลือนับถือ ลัทธิขงจื้อ เต๋า พุทธมหายาน โรมันคาทอลิก โปรเตสแตนต์ และอื่นๆ แต่ก็มีชาวมุสลิมที่อาศัยอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นชาวจาม

LIRT

การสื่อสารใช้ภาษาเวียดนาม ซึ่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๓ วงการวิชาการเวียดนามได้ลงประชามติที่จะใช้ตัวอักษรโรมัน (quoc ngu) แทนตัวอักษรจีน (Chu Nom) ในการเขียนภาษาเวียดนาม

การคมนาคม

เวียดนามมีท่าอากาศยานขนาดใหญ่ ๖ แห่ง คือ ท่าอากาศยานนอยไบ(Noi Bai) ในกรุงฮานอย ท่าอากาศยานเตินเซินญีต(Tan Son Nhat) นครโฮจิมินห์ ท่าอากาศยานลองแต็ง(Long Thanh) ท่าอากาศยานจู่ลาย(Chu Lai) ในจังหวัดกว๋างนาม(Quang Nam) ท่าอากาศยานนครดานัง(Da Nang)

เศรษฐกิจ

เกษตรกรรม

มีผลผลิตได้แก่ ข้าวเจ้า ยางพารา ชา กาแฟ ยาสูบ พริกไทย (ค.ศ. ๒๐๐๖ ส่งออกกว่า ๑๑๖,๐๐๐ ตัน) การประมง สินค้าส่งออก เช่น ปลาหมึก กุ้ง เวียดนามจับปลาได้เป็นอันดับ ๔ ของสินค้าส่งออก ตลาดที่สำคัญ คือ ญี่ปุ่น ไต้หวัน และสิงคโปร์

อุตสาหกรรม

อุตสาหกรรมที่สำคัญ คือ อุตสาหกรรมทอผ้า ศูนย์กลางอยู่ที่โฮจิมินห์ซิตี้และมีนิคมอุตสาหกรรมอมตะซิตี้เบียนโฮ การทำเหมืองแร่ที่สำคัญ คือ ถ่านหิน น้ำมันปิโตรเลียม และก๊าซธรรมชาติ เวียดนามเป็นประเทศส่งออกน้ำมันดิบรายใหญ่อันดับ ๓ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ถัดจากอินโดนีเซียกับมาเลเซีย

เนื่องจากการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว ทำให้ต้องเผชิญกับภาวะขาดแคลนพลังงานไฟฟ้า จึงมีการซื้อพลังงานไฟฟ้าจากมณฑลยูนนาน ประเทศจีน ตั้งแต่กันยายนปี ค.ศ. ๒๐๐๔

แม้ว่าเหตุผลทางเศรษฐกิจจะเป็นเหตุผลที่มีความสำคัญรองจากเหตุผลทางการเมืองและยุทธศาสตร์ในการที่อาเซียนรับเวียดนามเข้าเป็นสมาชิก แต่ก็ยังคงความสำคัญในระดับหนึ่งที่จะมองข้ามไปไม่ได้ ความสัมพันธ์ทวิภาคีทางเศรษฐกิจระหว่างเวียดนามและประชาคมเออีซีออกจากกัมพูชา และเมื่อเวียดนามได้ลงนามในข้อตกลงสันติภาพที่กรุงปารีสในปี ค.ศ. ๑๙๕๑

เหตุผลการเข้าเป็นสมาชิกอาเซียน

๑. การสนับสนุนและความช่วยเหลือในการพัฒนาทางเศรษฐกิจของเวียดนาม ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อมจากประเทศสมาชิกอาเซียนซึ่งเวียดนามมองว่าเป็นสิ่งที่มาพร้อมกับการปรับสภาพแวดล้อมทางยุทธศาสตร์และการปรับนโยบายต่างประเทศ การเข้าร่วมกลุ่มอาเซียนจะทำให้เวียดนามมีโอกาสได้เรียนรู้ประสบการณ์ในการพัฒนาประเทศจากสมาชิกต่างๆ อันจะมีส่วนเอื้ออำนวยและเร่งการพัฒนาของตนไปสู่ระบบเศรษฐกิจการตลาดซึ่งตั้งอยู่บนหลักการของการแข่งขัน ได้ในที่สุด

๒. เวียดนามให้ความสำคัญสูงสุดต่อการเข้าร่วมในระบบเศรษฐกิจของภูมิภาคเอเชีย - แปซิฟิก และระบบเศรษฐกิจของโลก การเป็นสมาชิกของอาเซียนจะนำไปสู่การมีส่วนร่วมในเขตการค้าเสรีอาเซียน

และนำเวียดนามไปสู่ความคุ้นเคยกับแนวทางปฏิบัติในการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในระดับโลก อันจะมีผลดี และเป็นปัจจัยประการหนึ่งที่จะผลักดันเวียดนามให้ก้าวไปสู่การเป็นสมาชิกของ APEC และ WTO ได้ในที่สุด

๓. ในฐานะของสมาชิกอาเซียน เวียดนามหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเพิ่มขึ้นของการค้าและการลงทุนกับประเทศอาเซียนทั้งหลาย ขณะเดียวกันในขณะที่การค้าภายในกลุ่มอาเซียนกำลังขยายตัว เวียดนามก็ได้เตรียมและปรับทิศทางส่งออกของตนที่จะไปสู่ตลาดอาเซียนนี้อย่างจริงจังมากขึ้น การนำเข้าของเวียดนามจากอาเซียนในขณะนี้ เป็นครั้งหนึ่งของการนำเข้าทั้งหมดของทั้งหมดของเวียดนาม และประมาณร้อยละ ๓๐ ของการค้าทั้งหมดของเวียดนามที่มีกับอาเซียนนอกจากนี้ เวียดนามยังหวังว่าตนจะได้รับสิทธิพิเศษ GSP อย่างน้อย ๑๐ ปีขึ้นไปและเวียดนามยังจะเป็นจุดส่งออกที่สำคัญสำหรับประเทศสมาชิกอาเซียนอื่นๆ

ในด้านการลงทุน ทั้งเวียดนามและประเทศในกลุ่มอาเซียนจะได้รับผลประโยชน์ร่วมกันจากการที่ประเทศในกลุ่มอาเซียนเข้าไปลงทุนในเวียดนาม โดยเวียดนามจะสามารถดูดซึมเทคนิค วิทยาการและเทคโนโลยีที่ผ่านมากับการลงทุนต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรูปแบบของการร่วมทุน ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาการผลิตของเวียดนาม และขณะเดียวกัน นับตั้งแต่เวียดนามเปิดประเทศและประกาศกฎหมายว่าด้วยการลงทุนต่างชาติ ประเทศสมาชิกอาเซียนต่างก็ให้ความสนใจพยายามแสวงหาโอกาสเข้าไปลงทุนในเวียดนาม ทั้งนี้เพราะอาเซียนก็สนใจในผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจด้วยเช่นกันทั้งด้านการค้าและการลงทุน เนื่องจากเวียดนามเป็นตลาดใหญ่มีประชากรถึง ๗๓ ล้านคน มีความสมบูรณ์ทางทรัพยากรธรรมชาติ มีแรงงานที่มีศักยภาพและมีราคาถูก การมีเวียดนามเป็นสมาชิกเพิ่มขึ้นจะทำให้อาเซียนมีประชากรเพิ่มเป็น ๔๒๐ ล้านคน และจะมีผลผลิตมวลรวมภายในถึง ๕๐๐ พันล้าน เหรียญสหรัฐฯ อันจะทำให้อาเซียนมีศักยภาพในการขยายตัวทางเศรษฐกิจได้มากขึ้นไปอีก

ในปัจจุบัน ประเทศที่ได้รับการอนุมัติด้วยมูลค่าการลงทุนมากที่สุดได้แก่สิงคโปร์ ซึ่งมีโครงการการลงทุนที่ได้รับการอนุมัติจำนวน โครงการ ด้วยมูลค่า ๕.๓ พันล้านเหรียญสหรัฐฯ มูลค่าการลงทุนของประเทศสมาชิกอาเซียนในเวียดนามคิดได้เป็นร้อยละ ๒๗.๖๕ ของมูลค่าของการลงทุนต่างชาติทั้งสิ้นในเวียดนาม กล่าวคือในมูลค่า ๘.๑๔ พันล้านเหรียญสหรัฐฯ จากมูลค่าของการลงทุนต่างชาติทั้งสิ้น ๒๙.๔ พันล้านเหรียญสหรัฐฯ โดยมีโครงการทั้งสิ้น ๓๓๗ โครงการ โดยมาเลเซียลงทุนเป็นอันดับ ๒ รองจากสิงคโปร์ ไทยลงทุนเป็นอันดับ ๓ ประเภทของการลงทุนที่สมาชิกอาเซียนดำเนินการในเวียดนาม ได้แก่ อุตสาหกรรมการผลิต การก่อสร้างสำนักงาน ที่อยู่อาศัย การผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคและการแปรรูปอาหาร เวียดนามหวังว่าการลงทุนจากประเทศสมาชิกอาเซียนนี้จะมีส่วนช่วยถ่วงดุลการลงทุนจากเกาหลีใต้ ไต้หวัน ฮองกง และญี่ปุ่น

ในขณะเดียวกันในส่วนของอาเซียน เหตุผลประการหนึ่งที่ทำให้อาเซียนยินดีรับเวียดนามเข้าเป็นสมาชิกก็คือ การเข้าร่วมกลุ่มอาเซียนของเวียดนามนั้นจะมีผลไปเพิ่มความสามารถในการแข่งขันทาง

เศรษฐกิจอีกทั้งอำนาจในการต่อรองทางการเมืองทั้งหลายต่างก็มีผลประโยชน์ที่สอดคล้องกัน ทั้งทางการเมืองและทางเศรษฐกิจร่วมกันอันนำไปสู่การยอมรับในที่สุด

ข้อมูลเศรษฐกิจ (๒๕๕๑-๒๕๕๒)

GDP : ๗๑.๕ พันล้าน USD ปี พ.ศ. ๒๕๕๑
 GDP per Capita : ๘๖๕ USD ปี พ.ศ. ๒๕๕๑
 Real GDP Growth : ร้อยละ ๓.๘ ในไตรมาสแรกของ ปี พ.ศ. ๒๕๕๒
 สกุลเงิน : ดอง (๔๘๘ ดอง ประมาณ ๑ บาท)
 เงินทุนสำรอง : ๒๒ ล้าน USD (ปี พ.ศ. ๒๕๕๑) (ไทย : ๑๐๒.๔ พันล้าน USD ก.ย. ๒๕๕๑)

อัตราเงินเฟ้อ : ร้อยละ ๑๐.๒๗ ครั้งแรกของปี พ.ศ. ๒๕๕๒ (เมื่อเทียบกับครั้งแรกของปี ๒๕๕๑)

ทรัพยากรสำคัญ : น้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ ถ่านหิน แร่บ็อกไซต์
 อุตสาหกรรมหลัก : อาหาร สิ่งทอ รองเท้า เหมืองแร่ ปูนซีเมนต์
 สินค้าส่งออกที่สำคัญ : น้ำมันดิบ อาหารทะเล ยางพารา ข้าว กาแฟ เสื้อผ้า สิ่งทอ รองเท้า
 ตลาดส่งออกที่สำคัญ : ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา จีน สหภาพยุโรป
 สินค้านำเข้าที่สำคัญ : วัตถุดิบ วัสดุสิ่งทอ เครื่องหนัง เครื่องจักร ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม
 ตลาดนำเข้าที่สำคัญ : สิงคโปร์ ญี่ปุ่น ใต้หวัน เกาหลีใต้ จีน

สถิติที่สำคัญไทย - เวียดนาม (พ.ศ. ๒๕๕๑)

มูลค่าการค้าไทย - เวียดนาม : ๖,๔๖๓.๘๘ ล้าน USD เพิ่มขึ้นร้อยละ ๓๑.๔๘ จากปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ไทยเป็นฝ่ายได้เปรียบดุลการค้า

สินค้าส่งออกของไทย : ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม เมล็ดพลาสติก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ เหล็ก เคมีภัณฑ์ เครื่องจักรและชิ้นส่วน กระดาษ

สินค้านำเข้าจากเวียดนาม : เครื่องคอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ น้ำมันดิบ เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ เครื่องจักรไฟฟ้า ค้ายและเส้นใย

การลงทุน : ไทยลงทุนในเวียดนามเป็นอันดับ ๕ จำนวน ๒๐๒ โครงการ มูลค่า ๕,๖๘๗.๐๔ ล้าน USD อาทิ เครื่องซีเมนต์ไทย เครื่องเจียรูโกภภัณฑ์ ปตท.สผ. บริษัท Camel (ผลิตยางรถจักรยานยนต์) โรงงานผลิตเครื่องดื่ม M-๑๕๐ โรงแรม Melia ธนาคารกรุงเทพ และธนาคารไทยพาณิชย์ (เป็นการลงทุนร่วมกับ CP และ Agri Bank ของ วน.)

การท่องเที่ยว : นักท่องเที่ยวเวียดนามมาไทย ๓.๓ แสนคน และนักท่องเที่ยวไทยไปเวียดนาม ๑.๘ แสนคน

LIRT

คนไทยในเวียดนาม : ๕๐๐ คน

คนเวียดนามในไทย : ๒๐๒๕ คน(ส่วนใหญ่ทำการเกษตรและการค้าขนาดเล็ก)

สำนักงานของไทยในเวียดนาม : กรุงเทพมหานคร (สอท.) (สนง.การค้าและเศรษฐกิจ)/นครโฮจิมินห์ (สกญ.) (สนง.การค้าและเศรษฐกิจ (สนง.ททท.)

สำนักงานเวียดนามในไทย : กรุงเทพมหานคร (สอท.)/ขอนแก่น(สกญ.)

การแบ่งเขตการปกครอง

ประเทศเวียดนามแบ่งเป็น ๕๕ จังหวัด (tinh: ตีญ) และ ๕ เทศบาลนคร (thu do: ทุโด) ดังนี้

- * จังหวัดกว๋างหงาย / Quang Ngai
- * จังหวัดกว๋างตรี / Quang Tri
- * จังหวัดกว๋างนิง / Quang Ninh
- * จังหวัดกว๋างนัม / Quang Nam
- * จังหวัดกว๋างบิ่ง / Quang Binh
- * จังหวัดคั่นฮว่า / Khanh Hoa
- * จังหวัดคนตุม / Kon Tum
- * จังหวัดก่าเมา (ก่าไม้่ว) / Ca Mau
- * จังหวัดกาวบั่ง (เกาบั่ง) / Cao Bang
- * จังหวัดเกียนยาง / Kien Giang
- * จังหวัดซ็อกตริง / Soc Trang
- * จังหวัดเซินลา / Son La
- * จังหวัดญาลาย / Gia Lai
- * จังหวัดด่งทั่ / Dong Thap
- * จังหวัดด่งไน / Dong Nai
- * จังหวัดดักโนง / Dak Nong
- * จังหวัดดักหลัก (ดาลัย) / Dak Lak
- * จังหวัดเคียนเบียน / Dien Bien
- * จังหวัดจังหวัดตราวิญ / Tra Vinh
- * จังหวัดเตยนิญ / Tay Ninh
- * จังหวัดไถงเวียน / Thai Nguyen
- * จังหวัดไถบิ่ง / Thai Binh
- * จังหวัดแทงหว่า / Thanh Hoa
- * จังหวัดเถื่อเทียน-เหว / Thua Thien-Hue
- * จังหวัดตวียนกวาง / Tuyen Quang

- * จังหวัดเตียนยาง / Tien Giang
- * จังหวัดนามดิ่ง / Nam Dinh
- * จังหวัดนิงถ่วน / Ninh Thuan
- * จังหวัดนิงบิ่ง / Ninh Binh
- * จังหวัดบะเหรีซ-หุงเต่า / Ba Ria-Vung Tau
- * จังหวัดบักเถียว / Bac Liêu
- * จังหวัดบักซาง / Bac Giang
- * จังหวัดบักขั่น / Bac Kan
- * จังหวัดบักนิง / Bac Ninh
- * จังหวัดบิ่งเซือง / Binh Duong
- * จังหวัดบิญดึญ / Binh Dinh
- * จังหวัดบิญฟุก / Binh Phuoc
- * จังหวัดเบนเตร (เบนเตร) / Ben Tre
- * จังหวัดฝูเถาะ / Phu Tho
- * จังหวัดฝูเยน / Phu Yen
- * จังหวัดบิญถ่วน / Binh Thuan
- * จังหวัดเยนไบ้ / Yen Bai
- * จังหวัดลองอัน / Long An
- * จังหวัดเลิมด่ง / Lam Dong
- * จังหวัดเหล่าไก / Lao Cai
- * จังหวัดไลโจว / Lai Chau
- * จังหวัดหวิงฟุก / Vinh Phuc
- * จังหวัดหวิงลอง / Vinh Long
- * จังหวัดหลั่งเซิน / Lang Son
- * จังหวัดไห่เวียง / Hau Giang
- * จังหวัดห่งอัน / Nghe An
- * จังหวัดอันยาง / An Giang
- * จังหวัดฮาบิญ / Hoa Binh
- * จังหวัดฮาซาง / Ha Giang
- * จังหวัดฮาเตย / Ha Tay
- * จังหวัดฮาดิ่ง / Ha Tinh
- * จังหวัดจังหวัดห่านาม / Ha Nam

- * จังหวัดฮึงเยน / Hung Yen
- * จังหวัดไฮเซื่อง / Hai Duong
- * เทศบาลนครไฮฟอง / Hai Phong
- * เทศบาลนครเกิ่นเทอ / Can Tho
- * เทศบาลนครโฮจิมินห์ / Ho Chi Minh
- * เทศบาลนครฮานอย / Ha Noi
- * เทศบาลนครคำหนั่ง / Da Nang

ประวัติศาสตร์

อารยธรรมก่อนประวัติศาสตร์ในเวียดนามมีชื่อเสียงมาก โดยเฉพาะอารยธรรมยุคหินใหม่ที่มียุทธศาสตร์คือกลองมโหระทึกสำริด และชุมชนโบราณที่คงเขิน เขตเมืองแทงหวา ทางใต้ของปากแม่น้ำแดง สันนิษฐานว่าบรรพบุรุษของชาวเวียดนามโบราณผสมผสานระหว่างชนเผ่ามองโกลอยด์เหนือจากจีนและใต้ ซึ่งเป็นชาวทะเล ดำรงชีพด้วยการปลูกข้าวแบบนาดำและจับปลา และอยู่กันเป็นเผ่า บันทึกประวัติศาสตร์ยุคหลังของเวียดนามเรียกยุคนี้ว่าอาณาจักรวันตาง มีผู้นำปกครองสืบต่อกันหลายร้อยปี เรียกว่า กษัตริย์หุ่ง แต่ถือเป็นยุคก่อนประวัติศาสตร์

สมัยประวัติศาสตร์

เวียดนามเริ่มเข้าสู่ยุคประวัติศาสตร์หลังชนเผ่าถูก จากตอนใต้ของจีนเข้ารุกรานและยึดครองดินแดนแถบลุ่มแม่น้ำแดง จากนั้นไม่นานจักรพรรดิฉินซึ่งเริ่มรวมดินแดนจีนสร้างจักรวรรดิหนึ่งเดียวได้ยกทัพลงมาและทำลายอาณาจักรของพวกถูกได้ ก่อนผนวกดินแดนลุ่มแม่น้ำแดงทั้งหมด ให้ขึ้นตรงต่อศูนย์กลางการปกครองหนานไห่ ที่เมืองพานอวี่หรือกว้างโจวในมณฑลกวางตุ้งปัจจุบัน หลังสิ้นสุตราซวงศ์ฉิน ข้าหลวงหนานไห่คือจ้าวถ้ว ประกาศตั้งหนานไห่เป็นอาณาจักรอิสระ ชื่อว่า หนานเยว่ หรือนามเหวียด ในสำเนียงเวียดนามซึ่งเป็นที่มาของชื่อเวียดนามในปัจจุบัน ก่อนกองทัพฮั่นเข้ายึดอาณาจักรนามเหวียด ได้ในปีพ.ศ. ๕๘๕ และผนวกเป็นส่วนหนึ่งของจีน ใช้ชื่อว่าเจียวจื่อ ขยายอาณาเขตลงได้ถึงบริเวณเมืองคานังในปัจจุบัน และส่งข้าหลวงปกครองระดับสูงมาประจำ เป็นช่วงเวลาที่ชาวจีนนำวัฒนธรรมจีนทางด้านต่างๆ ไปเผยแพร่ที่ดินแดนแห่งนี้ พร้อมเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ทรัพยากรจากชาวพื้นเมืองหรือชาวเวียดนามจนนำไปสู่การต่อต้านอย่างรุนแรงหลายครั้ง เช่น

วีรสตรีในนาม ฮายบาจิง ได้นำกองกำลังต่อต้านการปกครองของจีน แต่พ่ายแพ้ในอีก ๓ ปีต่อมาและตกเป็นส่วนหนึ่งของจีน

นักโทษปัญญาชนชาวจีนนามว่า หลีโยน ร่วมมือกับปัญญาชนชาวเวียดนามร่วมทำการปฏิวัติก่อตั้ง ราชวงศ์หลี ขนานนามแคว้นว่า วันซวน แต่พ่ายแพ้ในที่สุด

การปกครองของจีนในเวียดนามขาดตอนเป็นระยะตามสถานการณ์ในจีนเอง ซึ่งเป็นโอกาสให้ชาวพื้นเมืองในเวียดนามตั้งตนเป็นอิสระ ในช่วงเวลาที่เวียดนามอยู่ใต้การปกครองของราชวงศ์ถัง

พุทธศาสนาเริ่มเข้าสู่เวียดนาม เมืองคำหลหรือฮานอย เป็นเมืองใหญ่ที่สุดเป็นศูนย์กลางการค้าการเดินทางของชาวจีนและอินเดีย พระสงฆ์และนักบวชในลัทธิเต๋าจากจีนเดินทางเข้ามาอาศัยในดินแดนนี้ ต่อมาราชวงศ์ถังได้เปลี่ยนชื่อเขตปกครองนี้ใหม่ว่า อันหนาน (หรืออันนัม ในสำเนียงเวียดนาม) หลังปราบกบฏชาวพื้นเมืองได้ แต่ถือเป็นช่วงเวลาสุดท้ายที่จีนครอบครองดินแดนแห่งนี้

พ.ศ. ๑๔๕๘ - ๑๕๑๐ ราชวงศ์โง หลังจากการล่มสลายของราชวงศ์ถังของจีน นายพลโงเถวี่ยน ผู้นำท้องถิ่นในเขตเมืองฮวาลือ ทางใต้ของกลุ่มแม่น้ำแดง ขับไล่ชาวจีนได้ แล้วจึงก่อตั้งราชวงศ์โงเปลี่ยนชื่อประเทศว่า ไคเวียด หลังจากจักรพรรดิสวรรคต อาณาจักรแตกแยกออกเป็น ๑๒ แคว้น มีผู้นำของตนไม่ขึ้นต่อกัน

พ.ศ. ๑๕๑๑ - ๑๕๒๓ ราชวงศ์ดิงห์ ขุนศึกดิงห์โยะหลิง แม่ทัพของราชวงศ์โง สามารถรวบรวมแคว้นต่างๆเข้าด้วยกัน เปลี่ยนชื่อประเทศเป็น ไคโก้วเวียด เริ่มสร้างระบบการปกครองแบบจีนมากกว่ายุคก่อนหน้า และตั้งตนเป็น จักรพรรดิดิงห์เตียน หรือ ดิงห์เตียนหว่าง เสมือนจักรพรรดิจีนที่ผู้รวมจีน ถือเป็นการเริ่มใช้ตำแหน่งจักรพรรดิหรือ หว่างเค้ ในเวียดนามเป็นครั้งแรก

พ.ศ. ๑๕๒๔ - ๑๕๕๒ ราชวงศ์เตียนเลหรือเลยุคแรก มเหสีของจักรพรรดิดิงห์โยะหลิง ขับไล้รัชทายาทราชวงศ์ดิงห์ สถาปนาพระสวามีใหม่ ขุนศึกเลหวาน เป็นจักรพรรดิเลด่ายแห่งพยายามสร้างความมั่นคงด้วยการฟื้นฟูความสัมพันธ์กับราชวงศ์ซ่งของจีนและปราบปรามกบฏภายในแต่ไม่รอดพ้นการรัฐประหาร สมัยนี้พุทธศาสนาและลัทธิเต๋ารุ่งเรืองมากและได้รับความเลื่อมใสศรัทธาในหมู่ชนชั้นสูงมาก

ราชวงศ์ยุคใหม่

พ.ศ. ๑๕๕๒ - ๑๗๖๘ ราชวงศ์หลี หลี กง อ้วนมีอำนาจในราชสำนักฮวาลือ เมื่อขึ้นครองราชย์ ทรงย้ายเมืองหลวงไปที่ หังลอง (ฮานอย) ทรงสร้างวัดขึ้น ๑๕๐ แห่ง ในปี พ.ศ.๑๗๐๐ นำระบบการสอบจอหงวนมาใช้ ก่อตั้งมหาวิทยาลัย วันเหมียว ให้ความรู้เกี่ยวกับวรรณคดีขงจื้อ เพื่อสอบเข้ารับราชการในระบบจอหงวน แต่ขุนนางยังมีจำนวนน้อย ส่วนหนึ่งเป็นเชื้อสายผู้มีอิทธิพลในหัวเมือง ต่อมาทรงพระนามว่า หลีไถไค้ สมัยหลีเป็นสมัยที่พุทธศาสนามีอิทธิพลต่อการเมืองการปกครองและสังคมมาก ที่ปรึกษาราชการในบางสมัยเป็นพระสงฆ์ จักรพรรดิราชวงศ์หลีช่วงหลังสร้างวัดขนาดใหญ่ขึ้นหลายแห่ง และสละราชสมบัติออกผนวช เป็นสาเหตุให้การบริหารราชการเริ่มตกอยู่ในอำนาจของเครือญาติ พระชายามาจากตระกูลที่มั่งคั่งในหัวเมือง ผู้ปกครององค์สุดท้ายเป็นเด็กหญิงที่ได้รับการตั้งเป็นจักรพรรดินี พระนามว่าหลีเจียว การบริหารราชการตกอยู่ในอำนาจของญาติวงศ์พระชนนีซึ่งเป็นขุนศึกมีกองกำลังทหารอยู่ในมือ เช่นเงินกูโตะ ซึ่งก่อรัฐประหารยึดอำนาจจากราชวงศ์หลีในที่สุด

พ.ศ. ๑๗๖๘ - ๑๘๔๓ ราชวงศ์เจิ่น เงินกูโตะ ญาติของพระชายาจักรพรรดิก่อรัฐประหารยึดอำนาจท่ามกลางสถานการณ์กบฏและการรุกรานจากข้าศึกต่างชาติ จากนั้นได้อภิเษกสมรสกับพระนางเจียว ฮว่าง จักรพรรดินีองค์สุดท้ายของราชวงศ์หลี แล้วยกหลานขึ้นเป็นจักรพรรดิองค์แรกของราชวงศ์เจิ่น สมัยเจิ่น เวียดนามต้องเผชิญกับศึกสงครามโดยตลอด ที่ร้ายแรงที่สุดคือการรุกรานจากพวกมองโกลและ

จัมปา สมัยเงินเริ่มให้ความสำคัญกับอารยธรรมจีนมากกว่ายุคก่อนหน้า โดยเฉพาะด้านภูมิปัญญาและอักษรศาสตร์ รวมถึงการบริหารราชการแบบจีน ในสมัยนี้มีการประมวลพงศาวดารชาติเป็นครั้งแรก ชื่อว่า ค่ายเหวียดสี่กัหรือบันทึกประวัติศาสตร์มหาอาณาจักรเวียด โดยราชบัณฑิต เลวันฮิว นอกจากนี้ยังเริ่มมีการประดิษฐ์อักษรของเวียดนามที่เรียกว่า “อักษรโนม” ขึ้นเป็นครั้งแรก

พ.ศ. ๑๕๔๓ – ๑๕๗๑ ราชวงศ์โห่ โห่ก๊วยลี ญาติของพระชายาจักรพรรดิราชวงศ์เงิน สร้างฐานอำนาจของตนด้วยการเป็นแม่ทัพทำศึกกับพวกจามทางใต้ ต่อมาก่อรัฐประหารยึดอำนาจจากจักรพรรดิราชวงศ์เงินและพยายามกำจัดเชื้อสายราชวงศ์ที่หลงเหลืออยู่ จากนั้นขึ้นครองราชย์ ตั้งทายาทของตนเป็นจักรพรรดิต่อมา ราชินิกุลราชวงศ์เงินได้ขอความช่วยเหลือไปยังจีน ทำให้จีนส่งกองทัพเข้ามาล้อมล้างราชวงศ์โห่ แต่สุดท้ายก็ไม่มอบอำนาจให้แก่ราชวงศ์เงิน และยึดครองเวียดนามแทนที่

การก่อกบฏและก่อตั้งราชวงศ์เล (ยุคหลัง) พ.ศ. ๑๕๗๑ – ๒๓๓๑ พ.ศ. ๑๕๖๑ เลเหล่ย ชาวเมืองแทงหวา ทางใต้ของฮานอย ได้รวบรวมสมัครพรรคพวกตั้งตนขึ้นเป็นผู้นำ ขับไล่จีนออกจากเวียดนามได้สำเร็จ

พ.ศ. ๑๕๗๑ เลเหล่ยขึ้นครองราชย์เป็นจักรพรรดิองค์ใหม่ สถาปนาราชวงศ์เลขึ้น มีราชธานีที่ฮานอยหรือทังลองและราชธานีอีกแห่งคือที่เมืองแทงหวา (ตันหัวว้า)หรือราชธานีตะวันตก ซึ่งเป็นถิ่นฐานเดิมของเลเหล่ยและตระกูลเล ต่อมาเลเหล่ยได้รับการถวายพระนามว่า เลไถไต่ ราชวงศ์เลช่วงแรกเป็นช่วงสร้างความมั่นคงและฟื้นฟูประเทศในทุกด้าน โดยเฉพาะในสมัยเลไถไต่หรือเลเหล่ย เช่นการสร้างระบบราชการ จัดสอบคัดเลือกขุนนาง ตรากฎหมายใหม่ แบ่งเขตการปกครองใหม่ ฟื้นฟูการเกษตร รวมถึงการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับจีนทำให้เวียดนามเข้าสู่ยุคสงบสุขปลอดจากสงครามอีกครั้งหลังสมัยเลเหล่ย เริ่มเกิดความขัดแย้งระหว่างขุนนางพลเรือนกับบรรดาขุนศึกที่ร่วมทัพกับเลเหล่ยในการสู้รบกับจีน ความขัดแย้งบานปลายจนนำไปสู่การแบ่งพรรคแบ่งพวกในหมู่ข้าราชการ จนเกิดการรัฐประหารครั้งแรกของราชวงศ์เลในปี พ.ศ. ๒๐๐๒ มีการประหารพระชนนีและจักรพรรดิขณะนั้น ต่อมาบรรดาขุนนางจึงสนับสนุนให้ราชินิกุลอีกพระองค์หนึ่งมาเป็นจักรพรรดิแทน ต่อมาคือจักรพรรดิเลแดงตง (พ.ศ. ๒๐๐๓ – ๒๐๔๐)

รัชกาลจักรพรรดิเลแดงตงถือว่ายาวนานและรุ่งเรืองที่สุดยุคหนึ่งในประวัติศาสตร์ของเวียดนาม มีการปฏิรูปประเทศหลายด้าน โดยยึดรูปแบบจีนมากกว่าเดิม ทั้งระบบการสอบรับราชการที่จัดสอบครบสามระดับตั้งแต่อำเภอจนถึงราชธานี จำนวนขุนนางเพิ่มขึ้นทวีคูณและทำให้ระบบราชการขยายตัวมากกว่ายุคสมัยก่อนหน้า นอกจากนี้ยังมีการประมวลกฎหมายใหม่พระองค์ทรงสร้างเวียดนามให้เป็นมหาอำนาจและเป็นศูนย์กลางด้วยการทำสงครามกับเพื่อนบ้านที่มักขัดแย้งกับเวียดนามคือ จัมปาและลาว อิทธิพลของเวียดนามรับรู้ไปจนถึงหัวเมืองเผ่าไทในจีนตอนใต้และล้านนา หลังรัชกาลนี้ราชวงศ์เลเริ่มประสบปัญหาความขัดแย้งในหมู่ขุนนาง เชื้อพระวงศ์ ปัญหาเศรษฐกิจจนที่สุดก็ถูกรัฐประหาร โดยขุนศึกหมักคังซุงในปี พ.ศ. ๒๐๗๑ เชื้อพระวงศ์ราชวงศ์เลหลบหนีด้วยการช่วยเหลือของขุนศึกตระกูลเหงเวียน และจึง ที่มีอิทธิพลในราชสำนักมาแต่แรก

ราชวงศ์เลเริ่มการฟื้นฟูกอบกู้อำนาจคืน โดยมีแม่ทัพเป็นคนตระกูลเหงเวียนและจึง ทำสงครามกับราชวงศ์หมักจนถึงพ.ศ. ๒๑๑๖ จึงสามารถยึดเมืองทั้งลองคินได้และฟื้นฟูราชวงศ์เลปกครองเวียดนามต่อไป

ยุคแตกแยกเหนือ – ได้

หลังการฟื้นฟูราชวงศ์เลขึ้นได้ ขุนศึกตระกูลจิ่งตั้งตนเป็นผู้สำเร็จราชการ และบีบให้ขุนศึกตระกูลเหงเวียนไปปกครองเขตชายแดนใต้บริเวณเมืองค่งเหย ลงไปถึงบริเวณเมืองคานัง ในปัจจุบัน ขุนศึกตระกูลจิ่งตั้งตนเป็น "เจ้า" สืบตำแหน่งผู้สำเร็จราชการในตระกูลของตนเอง ขุนศึกตระกูลเหงเวียนจึงประกาศไม่ยอมรับการปกครองของตระกูลจิ่งจนเกิดสงครามครั้งใหม่ต่อมาอีกหลายสิบปี เวียดนามแบ่งแยกเป็นสองส่วน ส่วนเหนืออยู่ในการปกครองของราชวงศ์เลและเจ้าตระกูลจิ่ง มีศูนย์กลางที่ทั้งลอง ส่วนใต้ตระกูลเหงเวียนปกครอง มีศูนย์กลางที่เมืองฝูชว่นหรือเว้ ในปัจจุบัน

ยุคเตยเซิน

พ.ศ. ๒๑๑๖ เกิดกบฏนำโดยชาวสามพี่น้องที่หมู่บ้านเตยเซินขึ้นในเขตเมืองบิ่งคิง เขตปกครองของตระกูลเหงเวียน และสามารถยึดเมืองฝูชว่นได้ เชื้อสายตระกูลเหงเวียนหลบหนีลงใต้ออกจากเวียดนามไปจนถึงกรุงเทพฯ ก่อนกลับมารวบรวมกำลังเอาชนะพวกเตยเซินได้ องค์ชายเหงเวียนแอ้งหรือเหงเวียนฟุกอ้าน ผู้นำตระกูลเหงเวียน ซึ่งตั้งตนเป็นจักรพรรดิองค์ใหม่แห่งราชวงศ์เหงเวียนในพ.ศ. ๒๑๔๕ สถาปนาราชธานีใหม่ที่เมืองเว้แทนที่ทั้งลองซึ่งถูกเปลี่ยนชื่อเป็น ฮานอย

ราชวงศ์เหงเวียน (พ.ศ. ๒๑๔๕ – ๒๔๘๘)

องค์ชายเหงเวียนแอ้งหรือจักรพรรดิยาหลง จักรพรรดิพระองค์แรกของราชวงศ์เหงเวียนเริ่มฟื้นฟูประเทศ เวียดนามมีอาณาเขตใกล้เคียงกับปัจจุบัน ดินแดนภาคใต้ขยายไปถึงปากแม่น้ำโขงและชายฝั่งอ่าวไทย ทรงรักษาสัมพันธกับชาวตะวันตกโดยเฉพาะฝรั่งเศสที่ช่วยรบกับพวกเตยเซิน นายช่างฝรั่งเศสช่วยออกแบบพระราชวังที่เว้และป้อมปราการเมืองไซ่ง่อน

ราชวงศ์เหงเวียนรุ่งเรืองที่สุดในสมัยจักรพรรดิมินหมั่ง จักรพรรดิองค์ที่สอง ทรงเปลี่ยนชื่อประเทศเป็น ด่ายนาม ขยายแสนานุภาพไปยังลาวและกัมพูชา ผนวกกัมพูชาฝั่งตะวันออก ทำสงครามกับสยามต่อเนื่องเกือบยี่สิบปี แต่ภายหลังต้องถอนตัวจากกัมพูชาหลังถูกชาวกัมพูชาต่อต้านอย่างรุนแรง

สมัยนี้เวียดนามเริ่มใช้นโยบายต่อต้านการเผยแพร่คริสต์ศาสนาของบาทหลวงชาวตะวันตก มีการจับกุมและประหารบาทหลวงชาวตะวันตกอย่างต่อเนื่อง รวมถึงชาวเวียดนามที่นับถือคริสต์ศาสนา จนถึงรัชกาลจักรพรรดิองค์ที่ ๔ คือจักรพรรดิดึกคี้ ทรงต่อต้านชาวคริสต์อย่างรุนแรงต่อไป จนในที่สุดบาทหลวงชาวฝรั่งเศสขอความช่วยเหลือจากรัฐบาลของตนให้ช่วยคุ้มครอง พ.ศ. ๒๔๐๑ เรือรบฝรั่งเศสเข้ามาถึงน่านน้ำเมืองคานัง (หรือตูราน) ฐานทัพเรือใกล้เมืองหลวงเว้ นำไปสู่การสู้รบกันของทั้งฝ่ายต่อมากองกำลังฝรั่งเศสบุกโจมตีดินแดนภาคใต้ จักรพรรดิดึกคี้ก็ยอมสงบศึกและมอบดินแดนภาคใต้ให้แก่ฝรั่งเศส

ชาวเวียดนามเริ่มต่อต้านการยึดครองของฝรั่งเศสแต่ไม่อาจต่อสู้กับแสนยานุภาพที่เหนือกว่าได้ ฝรั่งเศสจึงเข้าควบคุมเวียดนามอย่างจริงจังมากขึ้นและแบ่งเวียดนามออกเป็น ๓ ส่วน คืออาณานิคมโคชินจีน ในภาคใต้ เขตอารักขาอันนาม ในตอนกลางและเขตอารักขาตั้งเกียในภาคเหนือ เวียดนามยังมีจักรพรรดิเช่นเดิมแต่ต้องผ่านการร่วมคัดเลือกโดยข้าหลวงฝรั่งเศสและมีฐานะเป็นสัญลักษณ์ อำนาจในการบริหารการคลัง การทหารและการทูตสูงสุดเป็นของฝรั่งเศส ถือว่าเวียดนามสิ้นสุดฐานะเอกราชนับแต่นั้น

ยุคอาณานิคม ฝรั่งเศสแสวงหาผลประโยชน์จากการปกครองเวียดนามทางด้านเศรษฐกิจ เวียดนามเป็นแหล่งปลูกข้าวและพืชเศรษฐกิจใหม่ ๆ เช่นกาแฟ และยางพารา ส่งออกไปยังฝรั่งเศสและเป็นวัตถุดิบแก่โรงงานในฝรั่งเศส ที่ดินในเวียดนามตกเป็นของชาวฝรั่งเศสจำนวนมาก ชาวฝรั่งเศสเริ่มอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในเวียดนาม ขณะเดียวกันก็ส่งเสริมการศึกษาและวัฒนธรรมฝรั่งเศสให้แพร่หลายในเวียดนาม ชาวเวียดนามส่วนหนึ่งได้รับการศึกษาแบบใหม่และเริ่มต้องการอิสระในการทำงานและมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศ นำไปสู่การก่อตัวของกลุ่มชาตินิยมต่าง ๆ ที่เข้มแข็งที่สุดคือพรรคคอมมิวนิสต์อินโดจีนที่จัดขึ้นโดยโฮจิมินห์ ในปีพ.ศ. ๒๔๗๓ และต่อมาปรับเปลี่ยนเป็น กลุ่มเวียดมินห์ ได้นำชาวาก่อการต่อต้านฝรั่งเศสในชนบท

ยุคเอกราช พ.ศ. ๒๔๘๘ โฮจิมินห์รับมอบอำนาจจากจักรพรรดิบ๋าวไค้และรับตำแหน่งประธานาธิบดีคนแรก แต่หลังจากนั้นฝรั่งเศส กลับเข้ามาขับไล่รัฐบาลของโฮจิมินห์และไม่ยอมรับเอกราชของเวียดนาม นำไปสู่สงครามจนฝนที่สุดฝรั่งเศสพ่ายแพ้แก่กองกำลังเวียดมินห์ที่ค่ายเดียนเบียนฟู ในปี พ.ศ. ๒๔๘๙ และมีการทำสนธิสัญญาเจนีวา ยอมรับเอกราชของเวียดนาม แต่สหรัฐอเมริกาและชาวเวียดนามในภาคใต้บางส่วนไม่ต้องการรวมตัวกับรัฐบาลของโฮจิมินห์ ต่อมาได้ก่อตั้งดินแดนเวียดนามภาคใต้เป็นอีกประเทศหนึ่ง คือ สาธารณรัฐเวียดนาม หรือเวียดนามใต้ มีเมืองหลวงคือ ไซ่ง่อน ใช้เส้นละติจูดที่ ๑๖ องศาเหนือแบ่งแยกกับเวียดนามส่วนเหนือได้การปกครองของโฮจิมินห์ (เวียดนามเหนือ)

สงครามเวียดนาม เวียดนามเหนือไม่ยอมรับสถานภาพของเวียดนามใต้ ขณะที่สหรัฐอเมริกาได้ให้การช่วยเหลือทางทหารแก่เวียดนามใต้อย่างต่อเนื่อง รวมถึงการส่งทหารมาประจำในเวียดนามใต้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เวียดนามเหนือประกาศทำสงครามเพื่อขับไล่และ "ปลดปล่อย" เวียดนามใต้จากสหรัฐอเมริกาและรวมเข้าเป็นประเทศเดียวกัน พร้อมให้การสนับสนุนกลุ่มชาวเวียดนามใต้ที่ต่อต้านสหรัฐอเมริกา (เวียดกง) ในการทำสงครามการรบส่วนใหญ่กลายเป็นการรบระหว่างทหารอเมริกันและพันธมิตรจากต่างประเทศ กับกองกำลังเวียดกงและเวียดนามเหนือ ทั้งในชนบทและการโจมตีในเมือง แม้สหรัฐอเมริกาได้ทุ่มเทแสนยานุภาพอย่างเต็มที่แต่ก็ไม่อาจทำให้สงครามยุติลงได้ หลังการรุกโจมตีครั้งใหญ่ของเวียดนามเหนือและเวียดกงในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ ที่เมืองเว้ และเมืองหลักอื่น ๆ ในเวียดนามใต้ สหรัฐอเมริกาเริ่มเตรียมการถอนกำลังจากเวียดนามใต้และให้เวียดนามใต้ทำสงคราม โดยลำพัง สหรัฐอเมริกาถอนทหารจากเวียดนามใต้อย่างเป็นทางการในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ กองกำลังเวียดนามเหนือและเวียดกงจึงสามารถรุกเข้ายึดไซ่ง่อนและเวียดนามใต้ได้ทั้งหมดในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ การรวมเวียดนามทั้งสอง

ส่วนเข้าด้วยกันเกิดขึ้นในวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๑๕ และเปลี่ยนชื่อประเทศเป็น สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม นับแต่นั้น

นโยบายรัฐบาลปัจจุบัน

๑. การเมืองการปกครอง

๑.๑ การเมืองของเวียดนามมีเสถียรภาพและเอกภาพสูง ในการเปลี่ยนผู้นำครั้งล่าสุด ภายหลังจากประชุมสมัชชาพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม สมัยที่ ๑๐ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้มีผู้นำที่มาจากทั้งภาคเหนือและภาคใต้ ซึ่งมีประสบการณ์ด้านเศรษฐกิจและมีภาพลักษณ์ของผู้นำรุ่นใหม่ อย่างไรก็ตาม ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการคอร์รัปชันเป็นประเด็นสำคัญซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและความเชื่อถือของประชาชนที่มีต่อพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม

๑.๒ สมาชิกสภาแห่งชาติมีจำนวน ๔๕๓ คน (จากการเลือกตั้งเมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐) เป็นสมาชิกสภาแห่งชาติหน้าใหม่ ๓๔๕ คน ผู้สมัครเลือกตั้งที่ไม่ได้เป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามที่ได้รับเลือกมีจำนวน ๔๓ คน (จากจำนวนผู้สมัคร ๑๕๐ คน) ลดลงจากเดิมเล็กน้อย ส่วนผู้นำเวียดนามทั้ง ๓ คน ได้แก่ นายเวียน เติง ชุง นายกรัฐมนตรี นายห่ง คี๊ก หมั่น เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์ และนายเวียน มินห์ เจียต ประธานาธิบดี ได้คะแนนเสียงร้อยละ ๘๘.๑ และ ๘๑.๒ และ ๘๘.๗ ตามลำดับ

๑.๓ ที่ประชุมสภาแห่งชาติเวียดนาม สมัยที่ ๑๒ เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๐ มีมติสำคัญคือ

- รับรองผลการเลือกตั้งสมาชิกสภาแห่งชาติเมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๐
- เลือกตั้งให้นายเวียน มินห์ เจียต (Nguyen Minh Triet) ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีต่อไป
- เลือกตั้งให้นายเวียน เติง ชุง (Nguyen Tan Dung) ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีต่อไป
- เลือกตั้งให้นายเวียน ฝู จ่อง (Nguyen Phu Trong) ให้ดำรงตำแหน่งประธานสภาแห่งชาติ
- รับรองการปรับคณะรัฐมนตรีชุดใหม่ ซึ่งจะประกอบด้วยรองนายกรัฐมนตรีจำนวน ๕ คน และคณะรัฐมนตรีจำนวน ๒๒ คน (โดยได้มีการปรับยุบกระทรวง ๔ กระทรวง เหลือเพียง ๒๒ กระทรวง) ทั้งนี้ สภาแห่งชาติชุดนี้จะมีวาระเพียง ๔ ปี เพื่อให้วาระสอดคล้องกับการประชุมสมัชชาพรรคคอมมิวนิสต์ ครั้งต่อไป สมัยที่ ๑๑ ที่จะมีการขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๕๔

๒. เศรษฐกิจ

๒.๑ เวียดนามมีศักยภาพทางเศรษฐกิจสูงและขยายตัวอย่างต่อเนื่องภายใต้กรอบนโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจ “โด่ยเหมย” (Doi Moi) ซึ่งเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๘ ปัจจุบันเวียดนามพยายามปรับปรุงแก้ไขกฎระเบียบต่างๆ ให้สอดคล้องกับข้อกำหนดขององค์การการค้าโลก (WTO) ซึ่งเวียดนามเข้าเป็นสมาชิกวันที่ ๑๑ กรกฎาคม

๒๕๕๐ นอกจากนี้ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๕ ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๕๑ ได้ระบุเป้าหมายและทิศทางของการพัฒนาประเทศในช่วง ๕ ปีข้างหน้า ได้แก่

(๑) ดำเนินการตามนโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจ “โด่ย เหมย” (Doi Moi) เพื่อให้อัตราเพิ่มของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเติบโตร้อยละ ๘ หรือมากกว่าภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ (ให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้นเป็น ๘๔-๘๘ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ)

(๒) สร้างความเข้มแข็งให้กับระบบเศรษฐกิจการตลาดแบบสังคมนิยมเพื่อก้าวสู่ความเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาและทันสมัยภายในปี ๒๕๖๑

(๓) พัฒนา Knowledge-based economy

(๔) ปรับปรุงคุณภาพการศึกษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และเร่งรัดพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ทั้งนี้ เวียดนามมีนโยบายเน้นหนักเรื่องการส่งเสริมธุรกิจเอกชน เร่งปฏิรูปรัฐวิสาหกิจต่างๆ และเชิญชวนนักลงทุนจากต่างประเทศ

๒.๒ เวียดนามเป็นประเทศที่ส่งออกสินค้าเกษตรกรรมและสินค้าประมงเป็นสำคัญ โดยปัจจุบัน เวียดนามเป็นประเทศที่ส่งออกข้าวมากเป็นอันดับสองรองจากไทย ส่งออกพริกไทยดำและเมล็ดมะม่วงหิมพานต์มากที่สุดในโลก ส่งออกกาแฟเป็นอันดับสองของโลก ส่งออกยางพาราเป็นอันดับสี่ของโลก และเป็นประเทศที่ส่งออกน้ำมันดิบมากเป็นอันดับสามในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

๓. นโยบายต่างประเทศ

๓.๑ ช่วงทศวรรษที่ผ่านมา เวียดนามดำเนินนโยบายต่างประเทศเชิงรุกอย่างแข็งขันในทุกระดับ เพื่อเปิดตัวเข้าสู่เวทีระหว่างประเทศ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวประสบความสำเร็จมาโดยลำดับ อาทิ การปรับความสำคัญกับสหรัฐอเมริกา การเข้าเป็นสมาชิกอาเซียน การลงนามความตกลงความร่วมมือกับสหภาพยุโรป การเข้าเป็นสมาชิก ECOSOC APEC ASEM WTO และเมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๐ ที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติได้เลือกเวียดนามเป็นสมาชิกไม่ถาวร คณะมนตรีความมั่นคงสหประชาชาติ (UNSC) วาระ ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ - ๒๕๕๒ ในการลงคะแนนเสียงรอบแรก โดยได้รับคะแนนเสียงสนับสนุน ๑๘๓ ประเทศ จากทั้งหมด ๑๙๐ ประเทศ ซึ่งการได้รับเลือกเป็นสมาชิก UNSC เป็นครั้งแรกของเวียดนามครั้งนี้ ถือเป็นความสำเร็จทางการทูตครั้งสำคัญของเวียดนามในยุคหลังสงคราม โดยเวียดนามได้ประกาศการสมัครในตำแหน่งนี้ ๑๐ ปีก่อนการเลือกตั้ง และได้เตรียมความพร้อมด้านบุคลากรและนโยบายอย่างเป็นระบบและรอบด้านมาโดยตลอด ทั้งนี้ เวียดนามได้ประกาศลำดับความสำคัญของการเข้าเป็นสมาชิก UNSC ไว้ ๔ ประการ ได้แก่ การร่วมมือกับสมาชิก UNSC ในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ การดำเนินการเพื่อจำกัดอาวุธทำลายล้างสูง การต่อต้านการก่อการร้าย และการปฏิรูปองค์การสหประชาชาติ

๑.๒ ในระยะหลัง เวียดนามได้ดำเนินการตามยุทธศาสตร์การทูตที่ตอบสนองต่อการยกสถานะและบทบาท รวมถึงการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศโดยได้มีการแลกเปลี่ยนการเยือนในระดับผู้นำกับประเทศต่างๆอย่างต่อเนื่อง อาทิ การเยือนสหรัฐฯ ของนายกรัฐมนตรีเหวียน เติง ชุง เมื่อวันที่ ๒๓ - ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นการเยือนสหรัฐฯ ครั้งที่สี่ของเวียดนามในรอบสี่ปี ในส่วนของสหรัฐฯ ประธานาธิบดีบุชได้เยือนกรุงฮานอยในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ (ค.ศ. ๒๐๐๗) การเยือนต่างประเทศของเวียดนามส่วนใหญ่เน้นการมองไปข้างหน้าซึ่งมีนโยบายที่เปิดกว้างและขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจในสาขาต่างๆ โดยเฉพาะเมื่อเวียดนามได้เข้าเป็นสมาชิก WTO เมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๕๐ และการเยือนแต่ละครั้งจะมีการลงนามความตกลงด้านธุรกิจและการลงทุนมูลค่ามหาศาล โดยรัฐบาลเวียดนามให้ความสำคัญต่อการขยายหุ้นส่วนต่างประเทศมาร่วมพัฒนาสาขาที่เวียดนามมีศักยภาพและมีทรัพยากรรองรับเพียงพอ อาทิ อุตสาหกรรมก๊าซและน้ำมัน อุตสาหกรรมต่อเรือการประมง การพัฒนาเทคโนโลยีระดับสูง IT และการท่องเที่ยว และมีได้หวังเพียงเป็นฐานการผลิตให้กับประเทศอุตสาหกรรมใหญ่ๆ แต่ประสงค์ที่จะเรียนรู้อย่างจริงจังและตั้งเป้าหมายการเป็นประเทศอุตสาหกรรมให้ได้ภายในปี พ.ศ. ๒๕๖๓ (ค.ศ. ๒๐๒๐)

๑.๓ ผู้นำเวียดนามมุ่งกระชับความสัมพันธ์กับประเทศต่างๆอย่างต่อเนื่อง โดยการเยือนต่างประเทศที่สำคัญในช่วงระยะที่ผ่านมา ได้แก่ การเยือนจีนของนายหน่ง คี๊ก หมั่น เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม (๓๐ พฤษภาคม - ๒ มิถุนายน ๒๕๕๑) การเยือนหลายประเทศในยุโรปของประธานาธิบดีเหวียน มินห์ เจี๊ยต การเยือนรัสเซียของนายฝาม ซา เกียม รองนายกรัฐมนตรี/รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ (๑๓ - ๑๖ กันยายน ๒๕๕๑) และการเยือนจีนของนายเหวียน เติง ชุง นายกรัฐมนตรี เมื่อ ๒๐ - ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๑ ก่อนเข้าร่วมการประชุม ASEM Summit ครั้งที่ ๗ ที่กรุงปักกิ่ง

๑.๔ เวียดนามให้ความสำคัญกับอาเซียน โดยประกาศเสมอว่า อาเซียนเป็นเสาหลักของการดำเนินนโยบายต่างประเทศของเวียดนาม และให้ความสำคัญอย่างสูงต่อความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ ลาวและกัมพูชา โดยคงความสัมพันธ์พิเศษและความใกล้ชิดสนิทสนม มีการแลกเปลี่ยนการเยือนอย่างสม่ำเสมอในทุกระดับ และมีกลไกการประชุมสุดยอดกลุ่มอินโดจีนเป็นเวทีสำหรับปรึกษาหารือและวางแนวทางการร่วมมือด้านต่างๆระหว่างกัน เวียดนามให้ความช่วยเหลือแก่กัมพูชาและลาว ทั้งด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและทางวิชาการ นอกจากนี้เวียดนามกำลังขยายการลงทุนในกัมพูชาและลาวอย่างกว้างขวาง (ลาวเป็นประเทศที่เวียดนามเข้าไปลงทุนมากที่สุด) โดยปัจจุบันมีการอนุญาตให้ผู้ลงทุนจากมาเลเซียเข้าไปดำเนินการสร้างโรงแรม ศูนย์ธุรกิจ และสนามกอล์ฟมูลค่า ๑๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในบริเวณพื้นที่เขตเวียดนามและกัมพูชา รวมทั้งได้ขยายการลงทุนปลูกยางพาราในกัมพูชาอย่างมากส่วนใน

ลาวนั้น เวียดนามเป็นผู้ลงทุนในลำดับที่สอง ถ้าสุดท้ายบริษัทเวียดนามได้ประกาศการลงทุนในลาว ๑๓ โครงการ มูลค่า ๓.๕ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งรวมถึงการสร้างโรงไฟฟ้าพลังน้ำ การสำรวจน้ำมันก๊าซธรรมชาติ ด้านโทรคมนาคม เหมืองแร่ และสิ่งทอ ระดับการพัฒนาในด้านต่างๆของเวียดนามที่จะเพิ่มขึ้นอีกมากในช่วง ๕ - ๑๐ ปีข้างหน้าเชื่อว่าจะทำให้เวียดนามมีบทบาทและความสำคัญเพิ่มขึ้นกับประเทศเหล่านี้ โดยเฉพาะสำหรับลาวซึ่งต้องใช้ทางออกทะเลด้านเวียดนามเพื่อขนส่งสินค้าได้สะดวกส่วนกับพม่า นั้นจากการเยือนพม่าของนายกรัฐมนตรีเวียดนามเมื่อสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ เวียดนามได้ลงนามบันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านน้ำมันและก๊าซกับพม่า ซึ่งจะเป็นโครงการร่วมลงทุนสำรวจน้ำมันและก๊าซธรรมชาติแห่งแรกของเวียดนามในพม่า

ความตกลงไทย - เวียดนามที่สำคัญ

๑. ความตกลงจัดตั้งคณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างไทย - เวียดนาม ลงนามเมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๓๔
๒. บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือในอุตสาหกรรมก๊าซธรรมชาติ ลงนามเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๓๔
๓. บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือเรื่องการผลิตและส่งออกข้าว ลงนามเมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๓๕
๔. ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อน ลงนามเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๓๕
๕. ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว ลงนามเมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๓๗
๖. ความตกลงทางด้านวัฒนธรรม ลงนามเมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๓๕
๗. ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการตรวจลงตราซึ่งกันและกันสำหรับผู้ถือหนังสือเดินทางทูตและหนังสือเดินทางราชการ และอำนวยความสะดวกในการตรวจลงตราสำหรับผู้ถือหนังสือเดินทางธรรมดา ลงนามเมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๐
๘. ความตกลงว่าด้วยการแบ่งเขตทางทะเลระหว่างไทยและเวียดนามในอ่าวไทย ลงนามเมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๐
๙. ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านกฎหมายและการศาล ลงนามเมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๑
๑๐. ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือในการควบคุมยาเสพติด สารออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทและสารตั้งต้น ลงนามเมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๑
๑๑. บันทึกความเข้าใจระหว่างกองทัพเรือไทยและกองทัพเรือเวียดนามว่าด้วยการลาดตระเวนร่วมและการจัดตั้งโครงข่ายการติดต่อสื่อสาร ลงนามเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๔๒
๑๒. ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการตรวจลงตราสำหรับผู้ถือหนังสือเดินทางธรรมดา ลงนามเมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓

๑๓. บันทึกความเข้าใจระหว่างสำนักงานส่งเสริมการลงทุนกับกระทรวงวางแผนและการลงทุน เวียดนาม ว่าด้วยการลงทุนไทย - เวียดนาม ลงนามเมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๖
๑๔. บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการเกษตร ลงนามเมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖
๑๕. บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการศึกษา ลงนามเมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗
๑๖. บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านวิชาการ ลงนามเมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗
๑๗. บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านสาธารณสุข ลงนามเมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗
๑๘. แถลงการณ์ร่วมว่าด้วยกรอบความร่วมมือไทย - เวียดนาม ในทศวรรษแรกของศตวรรษที่ ๒๑ ลงนามเมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗
๑๙. ความตกลงว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ลงนามเมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗
๒๐. กรอบความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ลงนามเมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗
๒๑. แถลงการณ์ร่วมว่าด้วยข้อตกลงเพื่ออำนวยความสะดวกการขนส่งทางถนน ลงนามเมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗
๒๒. ความตกลงข้อย่อยว่าด้วยความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ลงนามเมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗
๒๓. บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือในการบังคับใช้มาตรการด้านสุขอนามัยและสุขอนามัย พิษลงนามเมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗

การเยือนที่สำคัญ

๑. การเยือนของฝ่ายไทย

๑.๑ การเสด็จเยือนของพระราชวงศ์

- พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จฯ เยือนเวียดนามได้ เมื่อวันที่ ๑๘ - ๒๑ ธันวาคม ๒๕๐๒ - สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จฯ เยือนเวียดนามวันที่ ๕ - ๘ กันยายน ๒๕๔๐ เสด็จฯ เยือนนคร โฮจิมินห์เพื่อทรงฝึกบินเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๘
- สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จฯ เยือนเวียดนาม ๒ ครั้งเมื่อวันที่ ๑๗ - ๒๑ มีนาคม ๒๕๓๖ และวันที่ ๑๕ - ๒๑ เมษายน ๒๕๔๓
- สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี เสด็จเยือนเวียดนาม ๒ ครั้ง เมื่อวันที่ ๑๑ - ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน - ๑ ธันวาคม ๒๕๔๖
- พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าสิริวัณณวรีนารีรัตน์ เสด็จเยือนเวียดนาม ระหว่างวันที่ ๑๘ - ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๘ เพื่อทรงแข่งขันแบดมินตัน

๑.๒ การเยือนของนายกรัฐมนตรี

- พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี เยือนเวียดนาม ๓ ครั้ง

(๑) การเยือนอย่างเป็นทางการ ระหว่างวันที่ ๒๕ - ๒๖ เมษายน ๒๕๔๔

(๒) วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ เพื่อประชุมคณะรัฐมนตรีร่วม ไทย - เวียดนาม ครั้งที่ ๑

(๓) วันที่ ๘ - ๙ ตุลาคม ๒๕๔๗ เพื่อร่วมประชุมสุดยอดผู้นำ ASEM ครั้งที่ ๕

- พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ นายกรัฐมนตรี เยือนเวียดนาม ๒ ครั้ง

(๑) การเยือนอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๕

(๒) การเยือนกรุงฮานอย เพื่อร่วมประชุมผู้นำ APEC ครั้งที่ ๑๔ ระหว่างวันที่ ๑๗ - ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

๒. การเยือนของฝ่ายเวียดนาม

๒.๑ การเยือนของประธานาธิบดี

- นายเงิน คี๊ก เลื่อง (Tran Duc Luong) ประธานาธิบดีเวียดนาม (ในขณะนั้น) เยือนไทยอย่างเป็นทางการในฐานะราชอาคันตุกะของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (State Visit) ระหว่างวันที่ ๖ - ๘ ตุลาคม ๒๕๔๑

๒.๒ การเยือนของนายกรัฐมนตรี

- นายฟาน วัน ข่าย (Phan Van Khai) นายกรัฐมนตรี (ในขณะนั้น) เยือนไทย ๔ ครั้ง

(๑) วันที่ ๕ - ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๔๐ เพื่อเยือนอย่างเป็นทางการ

(๒) วันที่ ๒๐ - ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ประชุมผู้นำ APEC ครั้งที่ ๑๑ ที่กรุงเทพฯ

(๓) วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ประชุมคณะรัฐมนตรีร่วม ไทย - เวียดนาม ครั้งที่ ๑ ที่จังหวัดนครพนม

(๔) วันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ เยือนไทยเพื่อร่วมประชุมผู้นำ ACMECS ครั้งที่ ๒ ที่กรุงเทพฯ

- นายเหวียน เติญ ชุง (Nguyen Tan Dung) นายกรัฐมนตรีเยือนไทยอย่างเป็นทางการระหว่างวันที่ ๒๐ - ๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๕

วันศุกร์ที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๒ เวลา ๑๐.๔๕ นาฬิกา คณะกรรมการการปกครอง
สภาผู้แทนราษฎร เดินทางไปยังสถานเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงฮานอย เพื่อเข้าเยี่ยมและพบปะสนทนา
ตลอดจนรับฟังการบรรยายสรุป จากนายพิชญ์ จันวิทัน เอกอัครราชทูตไทยประจำกรุงฮานอย และคณะ
ซึ่งนายพิชญ์ จันวิทัน ได้ให้การต้อนรับคณะกรรมการการปกครอง สภาผู้แทนราษฎร
ตลอดจนมีการแนะนำตัว ต่อจากนั้นนายภูษงค์ รุ่งโรจน์ ประธานคณะกรรมการฯ ได้กล่าวแนะนำตัวและ

แนะนำรายชื่อกรรมการผู้ร่วมเดินทาง แล้วรับฟังการบรรยายสรุป ความสัมพันธ์ทั่วไปทางด้านการทูต ด้านการเมืองการปกครอง ตลอดจนด้านเศรษฐกิจ สรุปสาระสำคัญ ดังนี้

ความสัมพันธ์ทวิภาคีกับประเทศไทย

๑. ความสัมพันธ์ทั่วไป

๑.๑ ด้านการทูต

ไทยได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับเวียดนามเมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๑๕ และเปิดสถานเอกอัครราชทูตที่กรุงฮานอย และสถานกงสุลใหญ่ที่นครโฮจิมินห์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๑ และ พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามลำดับ สถานเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงฮานอย ประกอบด้วยสำนักงานผู้ช่วยทูตฝ่ายทหาร และสำนักงานส่งเสริมการค้าไทยในต่างประเทศ ส่วนสถานกงสุลใหญ่ที่นครโฮจิมินห์ประกอบด้วยฝ่ายการพาณิชย์ และสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ปัจจุบันนายพิษณุ จันวิทัน ดำรงตำแหน่งเอกอัครราชทูตไทยประจำกรุงฮานอย

สำหรับเวียดนาม ได้เปิดสถานเอกอัครราชทูตในประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๑ โดยมีนายเหวียน ฮุย ฮึง (Nguyen Duy Hung) เป็นเอกอัครราชทูตฯ (ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕) และมีนายเจิ่น เหวียน จึก (Tran Nguyen Truc) ดำรงตำแหน่งกงสุลใหญ่เวียดนามประจำจังหวัดขอนแก่น

๑.๒ ด้านการเมืองการปกครอง

ความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างไทย-เวียดนามในปัจจุบันอยู่ในระดับที่ดีมาก ไม่มีปัญหาสำคัญค้างคา มีการแลกเปลี่ยนการเยือนในทุกระดับอย่างต่อเนื่อง มีการไปมาหาสู่ระหว่างกันเพิ่มขึ้น รวมถึงในระดับท้องถิ่นจากการที่มีเส้นทางเชื่อมโยงถึงกันค่อนข้างสะดวก ทั้งสองฝ่ายได้จัดทำความตกลงรูปแบบต่างๆระหว่างกันรวมแล้วกว่า ๔๐ ฉบับ

เมื่อพิจารณาจากปัจจัยด้านภูมิรัฐศาสตร์ สถานะทางการเมือง ขนาดของประเทศ ชีตความสามารถทางเศรษฐกิจของเวียดนาม เจตนารมณ์ที่จะส่งเสริมความสัมพันธ์ที่มั่นคง และความเข้าใจอันดีกับไทยเพื่อเสริมสร้างเสถียรภาพของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แล้ว การพัฒนาความสัมพันธ์และความร่วมมือไทย - เวียดนามตลอดระยะที่ผ่านมาจึงเป็นแบบอย่างของการพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อนบ้านบนผลประโยชน์ในเชิง “หุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์” ร่วมกัน

๑.๓ ด้านความมั่นคง

ที่ผ่านมาไทยและเวียดนามเห็นความสำคัญของการร่วมมืออย่างใกล้ชิดทั้งในกรอบทวิภาคีและพหุภาคี รวมทั้งการร่วมมือกันรักษาความสัมพันธ์กับประเทศที่เป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจและความมั่นคง

ระหว่างประเทศ เช่น สหรัฐฯ จีน และญี่ปุ่น ที่ต่างเข้ามามีบทบาทในภูมิภาคนี้เพิ่มมากขึ้นนอกจากนี้ ทั้งไทยและเวียดนามต่างตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิดเพื่อรับมือกับสิ่งท้าทายใหม่ๆที่เพิ่มขึ้นในอนุภูมิภาค อาทิ อาชญากรรมข้ามชาติ การก่อการร้าย โรคระบาด วิกฤติพลังงาน (ไฟฟ้า น้ำมัน) และทรัพยากรน้ำ เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีความร่วมมือที่เป็นรูปธรรมระหว่างกองทัพเรือของทั้งสองฝ่ายซึ่งถือเป็นแบบอย่าง สำหรับการพัฒนาความร่วมมือระหว่างเหล่าทัพอื่นๆต่อไปด้วย โดยล่าสุด เมื่อวันที่ ๒ - ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๑ กองทัพเรือไทยได้เป็นเจ้าภาพประชุมคณะทำงานร่วมไทย - เวียดนาม ว่าด้วยการจัดระเบียบทางทะเล ครั้งที่ ๑๑ ที่เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี

๑.๔ ด้านกลไกความร่วมมือ

๑. การประชุมคณะรัฐมนตรีร่วมไทย-เวียดนามอย่างไม่เป็นทางการ(Joint Cabinet Reyreat:JCR) มีนายกรัฐมนตรีของทั้งสองประเทศเป็นประธาน โดยมีการประชุมครั้งแรกเมื่อ ๒๐ และ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ที่เมืองดานังและนครพนมตามลำดับ

๒. กลไกการหารือร่วม (Joint Consultative Mechanism:JCM) เป็นกลไกการหารือระดับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศของทั้งสองฝ่ายเพื่อกำกับดูแลการดำเนินความสัมพันธ์ในภาพรวมแทน คณะกรรมาธิการร่วม (Joint commission:JC) อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันยังไม่เคยมีการจัดประชุมดังกล่าว

๓. คณะกรรมาธิการ (Joint Commission:JC) มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของไทย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวางแผนและการลงทุน(Ministry of planning and Investment:MPI) ของเวียดนามเป็นประธานร่วม การประชุมครั้งล่าสุด ครั้งที่ ๗ มีขึ้นระหว่างวันที่ ๑๓-๑๔ มีนาคม ๒๕๔๖ ที่กรุงเทพฯ ซึ่งที่ผ่านมาฝ่ายเวียดนามถือว่า JC เป็นกลไกดูแลความร่วมมือเฉพาะด้านเศรษฐกิจเป็นสำคัญ การที่มี MPI เป็นเจ้าภาพหลักฝ่ายเวียดนาม และเวียดนามให้ความสำคัญกับเรื่องเศรษฐกิจมากกว่าประเด็นอื่น จึงทำให้ MPI ไม่สามารถหารือเรื่องอื่นที่ไม่ใช่เศรษฐกิจได้ ทำให้ JC ไม่สามารถกำกับดูแลความสัมพันธ์ ภาพรวมได้อย่างสมบูรณ์

๔. คณะทำงานร่วมว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคง (Joint Working Group on Political and Security Cooperation:JWG on PSC) จัดตั้งขึ้นตามมติที่ประชุมคณะรัฐมนตรีร่วมไทย - เวียดนาม ครั้งที่ ๑ กลไกดังกล่าวมีหน้าที่ดำเนินความร่วมมือในทุกมิติของความมั่นคง โดยฝ่ายไทยมี เลขานุการสภาความมั่นคงแห่งชาติเป็นประธาน และรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศเวียดนาม เป็นประธานฝ่ายเวียดนาม ซึ่งล่าสุด ฝ่ายไทยเป็นเจ้าภาพจัดการประชุม JWG on PSC ครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๓-๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ที่กรุงเทพฯ

๕. “ยุทธศาสตร์ความร่วมมือเพื่อความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระหว่างไทย-เวียดนาม” (Thailand-Vietnam Joint Strategy for Economic Partnership:JSEP) ซึ่งจัดทำขึ้นตามมติที่ประชุม

คณะรัฐมนตรีร่วมไทย-เวียดนาม ครั้งที่ ๑ ขณะนี้การจัดทำเอกสาร JSEP เสร็จสิ้นแล้ว โดยคณะรัฐมนตรีไทยได้ให้ความเห็นชอบแล้ว และรอฝ่ายเวียดนามดำเนินการตามกระบวนการภายใน

๖. กรอบการประชุมคณะอนุกรรมการการค้าร่วม (Joint Trade Commission: JTC) จัดตั้งเมื่อปี ๒๕๓๘ มีอธิบดีกรมเจรจาการค้าต่างประเทศเป็นประธานร่วมฝ่ายไทย การประชุมครั้งล่าสุด ครั้งที่ ๓ มีขึ้นเมื่อปี ๒๕๔๒ ที่กรุงฮานอย

๑.๕ ด้านเศรษฐกิจ

๑. การค้า ไทยเป็นประเทศคู่ค้าอันดับที่ ๖ ของเวียดนาม ส่วนเวียดนามเป็นคู่ค้าอันดับที่ ๑๖ ของไทย และมีมูลค่าการค้ารวมเป็นมูลค่า ๖,๔๖๓.๕๘ พันล้านดอลลาร์สหรัฐ สำหรับสินค้าหลักที่ไทยส่งออกไปเวียดนาม ได้แก่ เม็ดพลาสติก น้ำมันสำเร็จรูป เหล็ก ก๊าซปิโตรเลียมเหลว ปูนซีเมนต์ รถจักรยานยนต์และส่วนประกอบ ส่วนสินค้าหลักที่ไทยนำเข้าจากเวียดนาม ได้แก่ เครื่องจักรไฟฟ้า น้ำมันดิบ ถ่านหิน เมล็ดพืช และผลิตภัณฑ์จากสัตว์ทะเล

๒. การลงทุน ไทยลงทุนในเวียดนามลำดับที่ ๕ จากนักลงทุนต่างชาติทั้งหมดและเป็นอันดับที่ ๓ ในกลุ่มประเทศอาเซียนรองจากสิงคโปร์และมาเลเซีย มีโครงการต่างๆรวม ๑๘๒ โครงการ คิดเป็นมูลค่า ๕๖๘๗.๒ ล้านดอลลาร์สหรัฐ แหล่งใหญ่ที่สุดที่เอกชนไทยไปลงทุน คือ นครโฮจิมินห์และจังหวัดข้างเคียง เช่น จังหวัดด่ง ไน จังหวัดบัน เคือง ในสาขาสำคัญ ได้แก่ ด้านการท่องเที่ยว โรงแรม การก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนานิคมอุตสาหกรรม เคมีภัณฑ์ อุตสาหกรรมการเกษตร อาหาร สัตว์ อุตสาหกรรมพลาสติก ชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์ โดยร้อยละ ๖๗ ของการลงทุนของคนไทยในเวียดนามมีคนไทยเป็นผู้ถือหุ้นร้อยละ ๒๕ และมีบริษัทไทยที่สำคัญ ได้แก่ บริษัทเจริญโภคภัณฑ์ลงทุนด้านอาหารสัตว์ บริษัทสยามซีเมนต์ลงทุนในอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์และวัสดุก่อสร้าง และบริษัทอมตะกรุ๊ป ลงทุนพัฒนาเขตอุตสาหกรรม เป็นต้น ปัจจุบันนักธุรกิจไทยมีความตื่นตัวและสนใจที่จะลงทุนในเวียดนามมากขึ้น หลังจากที่ชะลอตัวไปจากผลกระทบของวิกฤติเศรษฐกิจเมื่อ ๑๐ ปีที่ผ่านมา

๓. การท่องเที่ยว ทั้งสองประเทศมีความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว ลงนามเมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๓๗ และมีความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการตรวจลงตราสำหรับผู้ถือหนังสือเดินทางธรรมดา ลงนามเมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ นักท่องเที่ยวสัญชาติเวียดนามได้มาไทย ๓๓๐,๐๐๐ คน ขณะที่นักท่องเที่ยวไทยไปเวียดนามมีจำนวน ๑๘๐,๐๐๐ คน

๔. การเชื่อมโยงเครือข่ายคมนาคม ไทยและเวียดนามมีเส้นทางเชื่อมโยงหลายสายที่สำคัญ ได้แก่ เส้น East-West Economic corridor (EWEC) หรือเส้นทางหมายเลข ๕ ซึ่งเชื่อมโยงจากมุกดาหาร ผ่านสะพานนะเขตในลาวและถึงเมืองเวินในเวียดนาม (สะพานมิตรภาพไทย-ลาวแห่งที่ ๒ ที่จังหวัดมุกดาหารเปิดใช้งานเมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๕) และเส้นทางหมายเลข ๘ จากจังหวัดนครพนมผ่านแขวงคำม่วนไปยังเมืองวิงห์ในเวียดนาม สำหรับด้านใต้ มีเส้นทางสายหลักที่เริ่มจากกรุงเทพฯ-อรัญประเทศ-เสียมราฐ-พนมเปญ-โฮจิมินห์ ซึ่งเส้นทางเหล่านี้ได้ให้ประโยชน์แก่ประชาชนของ ไทย-ลาว-กัมพูชา-เวียดนาม

๕. สังคมและวัฒนธรรม ขณะนี้ สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงฮานอย และสถานกงสุลใหญ่ ณ นครโฮจิมินห์พยายามผลักดันโครงการความร่วมมือด้านสังคมและวัฒนธรรมหลายโครงการ และมีกำลังเสริมความเข้าใจระดับประชาชนและเยาวชนในลักษณะของการเรียนรู้ภาษาของอีกฝ่าย ปัจจุบันมีมหาวิทยาลัย ๕ แห่งในเวียดนาม (ที่กรุงฮานอย นครโฮจิมินห์ และคานัง) ที่เปิดทำการสอนภาษาไทย และสถาบันการศึกษาของไทยหลายแห่งก็เปิดการสอนภาษาเวียดนาม นอกจากนี้ เวียดนามยังสนับสนุนงบประมาณจำนวน ๓๕๐,๐๐๐ ดอลลาร์สหรัฐ สร้างโรงเรียนสอนภาษาเวียดนามที่จังหวัดนครพนมด้วย ซึ่งจังหวัดนครพนมได้ทำพิธีเปิดศูนย์มิตรภาพอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๑

ไทย-เวียดนามได้ริเริ่มโครงการพัฒนาหมู่บ้านมิตรภาพไทย-เวียดนาม ที่บ้านนาออก ตำบลหนองญาติ อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม เพื่อให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม และเป็นสัญลักษณ์ทางมิตรภาพที่ดีระหว่างไทยและเวียดนาม เนื่องจากสถานที่ดังกล่าวเชื่อว่าเคยเป็นที่พำนักของอดีตประธานาธิบดีโฮจิมินห์ในช่วงลี้ภัยสงครามอินโดจีน

ต่อจากนั้น เมื่อนายพิษณุ จันวิทัน เอกอัครราชทูตไทยประจำกรุงฮานอยได้บรรยายสรุปความสัมพันธ์ทั่วไปทางการทูต ด้านการเมืองการปกครอง ตลอดจนด้านเศรษฐกิจจบแล้ว นายภูงศ์ รุ่งโรจน์ ประธานคณะกรรมการการปกครอง สภาผู้แทนราษฎร ได้กล่าวขอบคุณและแสดงความประทับใจที่ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี

วันศุกร์ที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๒ เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา คณะกรรมการการปกครอง สภาผู้แทนราษฎร เดินทางไปยังที่ทำการของคณะกรรมการประชาชนกรุงฮานอย เพื่อศึกษาดูงานและพบปะสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับ Mrs. Nguyen Thi Bich Ngoc อธิบดีกรมกิจการภายในอยู่ภายใต้สังกัดคณะกรรมการประชาชนกรุงฮานอย

Mrs. Nguyen Thi Bich Ngoc อธิบดีกรมกิจการภายในได้กล่าวแนะนำตัวและกล่าวต้อนรับ นายภูงศ์ รุ่งโรจน์ ประธานคณะกรรมการและคณะกรรมการผู้ร่วมเดินทางทุกท่าน

นายภูงศ์ รุ่งโรจน์ ประธานคณะกรรมการการปกครอง สภาผู้แทนราษฎร กล่าวแนะนำตัวและแนะนำรายชื่อกรรมการผู้ร่วมเดินทาง จากนั้นอธิบดีกรมกิจการภายในและประธานคณะกรรมการการปกครอง ได้สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับระบบการเมืองการปกครองสรุปสาระสำคัญ ดังนี้

โครงสร้างทางการเมืองของจังหวัดฮานอย

การบริหารงานของจังหวัดฮานอยจะมีความแตกต่างจากจังหวัดอื่นๆของประเทศ เนื่องจากเกิดการรวมกันของจังหวัดฮานอยและจังหวัดฮาเตย ตั้งเป็นจังหวัดฮานอยใหม่ทำให้มีพื้นที่กว้างใหญ่กว่าเดิม

๖ เท่า เพื่อรองรับการเป็นเมืองหลวงของประเทศเวียดนาม ที่คาดว่าในอนาคตจะมีประชากรหลังไหลเข้ามาทำงานและมีการเพิ่มขึ้นของประชากรประเทศ

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามนั้นจะมีคณะกรรมการประชาชนในแต่ละส่วน เช่น จังหวัด อำเภอ ตำบล เป็นผู้บริหารของแต่ละจังหวัด ซึ่งคณะกรรมการประชาชนจะมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนของแต่ละจังหวัดเช่นเดียวกับสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ(สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร)ของเวียดนามที่มีการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนเวียดนามทั้งประเทศและสมัชชาแห่งชาติจะมีการคัดเลือกกันเองเพื่อตั้งเป็นเป็นรัฐบาล แต่ก็คืออยู่ภายใต้การควบคุมของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม

ในส่วนของจังหวัดฮานอยใหม่ที่เกิดจากการรวมตัวระหว่างจังหวัดฮานอยและจังหวัดฮาเตย ทำให้จังหวัดฮานอยใหม่มีสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ(สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร) ๑๖๕ คน จากจำนวนสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ(สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร)ทั้งหมด ๔๕๓ คน ซึ่งจำนวนสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ(สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร)ของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามนั้นจะมีการกำหนดสัดส่วนจำนวนสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ(สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร)จากจำนวนประชากรในจังหวัด ๕๐๐ คน ต่อสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ(สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร) ๑ คน แต่สัดส่วนการคำนวณสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ(สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร)นี้อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้โดยการพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆ เช่น สภาพภูมิประเทศหรือพื้นที่ในจังหวัดนั้นมีความลำบากหรือมีความซับซ้อนในการดูแล

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าในบางจังหวัดจะมีประชากรไม่ถึง ๕๐๐ คน ตามที่กำหนดให้มีสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ(สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร) ได้ ๑ คนก็ตาม แต่ถ้าจังหวัดนั้นสภาพภูมิประเทศหรือการดูแลมีความซับซ้อนอาจมีสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ(สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร) ได้ ๑ คน

คณะผู้บริหารของจังหวัดฮานอยจะมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนเช่นเดียวกับสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ(สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร)เพื่อมาเป็นคณะผู้บริหาร คือ คณะกรรมการประชาชนจะมีทั้งระดับจังหวัด อำเภอ ซึ่งในประเทศทุกจังหวัดจะมีการเลือกตั้ง ๒ ครั้ง คือ เลือกสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ(สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร)จะเป็นฝ่ายนิติบัญญัติของประเทศ และคณะกรรมการประชาชนจะเป็นฝ่ายบริหารจังหวัด

คณะผู้บริหารของจังหวัดฮานอย(คณะกรรมการประชาชน)ในระดับต่างๆจะดำรงตำแหน่งได้เพียงตำแหน่งเดียว หมายความว่า ถ้าได้รับเลือกตั้งเป็นคณะกรรมการประชาชนในระดับจังหวัดแล้วจะดำรงตำแหน่งคณะกรรมการประชาชนในระดับอำเภอ หรือตำบลไม่ได้แล้ว แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้ที่มาดำรงตำแหน่งคณะกรรมการประชาชนในระดับจังหวัดจะต้องผ่านการดำรงตำแหน่งคณะกรรมการประชาชนในระดับตำบลหรือระดับอำเภอมาก่อนจึงจะสามารถดำรงตำแหน่งในระดับจังหวัดได้ คณะกรรมการประชาชนในจังหวัดทุกจังหวัดจะดำรงตำแหน่งได้เพียงระดับเดียว แต่ในจังหวัดผู้ที่ดำรงตำแหน่งสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ(สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร)หรือดำรงตำแหน่งคณะกรรมการประชาชนในจังหวัดสามารถ ควบตำแหน่งทั้ง ๒ อยู่ในบุคคลคนเดียวกันได้แต่จะดำรงตำแหน่งในจังหวัดเกินกว่า ๒ ตำแหน่งไม่ได้ เช่น เป็นสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ(สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร)แล้วสามารถเป็นคณะกรรมการ

ประชาชนในจังหวัดได้ด้วย ถ้าเปรียบเทียบกับประเทศไทย คือ เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร(ส.ส.)ของ กรุงเทพฯแล้วสามารถเป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพฯได้อีกตำแหน่งหนึ่งแต่จะรับเงินประจำตำแหน่งได้เพียงตำแหน่งเดียว

ในประเทศเวียดนามจะมีคณะกรรมการประชาชน ๘ คณะ เพื่อทำหน้าที่บริหารงานเฉพาะด้าน

๑. คณะกรรมการประชาชนด้านสังคม
๒. คณะกรรมการประชาชนด้านเศรษฐกิจ
๓. คณะกรรมการประชาชนด้านเด็ก เยาวชน และสตรี
๔. คณะกรรมการประชาชนด้านการต่างประเทศ
๕. คณะกรรมการประชาชนด้านกลาโหม
๖. คณะกรรมการประชาชนด้านกฎหมาย
๗. คณะกรรมการประชาชนด้านวัฒนธรรม การท่องเที่ยว
๘. คณะกรรมการประชาชนด้านงบประมาณ

โครงสร้างด้านงบประมาณของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามและจังหวัดฮานอย

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามจะมีกฎหมายว่าด้วยการงบประมาณและการจัดสรรงบประมาณรายรับรายจ่ายประจำปีซึ่งรัฐสภาของเวียดนามจะเป็นผู้กำหนดการจัดสรรงบประมาณตามกฎหมายแต่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของพรรคคอมมิวนิสต์อีกชั้นหนึ่งที่จะกำหนดงบประมาณ ซึ่งในภาพรวมทั้งประเทศที่ทุกจังหวัดจะต้องดำเนินการจัดสรรงบประมาณเหมือนกัน คือ

๑. การจัดสรรงบประมาณด้านการวิจัย
๒. การจัดสรรงบประมาณด้านการศึกษา
๓. การจัดสรรงบประมาณด้านสาธารณสุข
๔. การจัดสรรงบประมาณด้านอื่นๆ (ขึ้นอยู่กับงบประมาณที่จัดเก็บได้)

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีกฎหมายว่าด้วยการงบประมาณกำหนดกรอบแนวทางในการดำเนินการเรื่องการจัดสรรงบประมาณเอาไว้ แต่ในความเป็นจริงแล้วในแต่ละจังหวัดจะมีการจัดสรรงบประมาณรายรับและงบประมาณรายจ่ายภายในของจังหวัดตนเอง ซึ่งบางจังหวัดก็มีการจัดเก็บได้เกินงบประมาณที่วางไว้ คือ รายรับมากกว่ารายจ่าย(เกินดุล) บางจังหวัดก็มีความสมดุล บางจังหวัดก็มีการจัดเก็บได้ต่ำกว่างบประมาณที่วางไว้ คือ รายจ่ายสูงกว่ารายรับ(ขาดดุล) ในจังหวัดที่มีรายจ่ายสูงกว่ารายรับ(ขาดดุล) รัฐบาลจะให้ความช่วยเหลือเงินทุนในส่วนขาดดุล(อุดหนุน) ส่วนจังหวัดที่จัดเก็บงบประมาณได้มากกว่ารายจ่ายของจังหวัด(เกินดุล) รัฐบาลเวียดนามจะไม่ให้ความช่วยเหลือเงินทุน(อุดหนุน)แต่จะขึ้นอยู่กับนโยบายของแต่ละจังหวัดว่า จะจัดสรรงบประมาณที่เกินดุลยังไปต่อไปโดยประธานคณะกรรมการประชาชนของจังหวัดนั้นจะเป็นผู้กำหนด ส่วนจังหวัดฮานอยนั้นไม่ได้รับการอุดหนุนจากรัฐบาลเนื่องจากการจัดเก็บรายได้เกินดุลตลอด เพราะเป็นเมืองหลวงที่เป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจที่มีรายรับหลายช่องทาง

ซึ่งนโยบายของจังหวัดฮานอย จะนำงบประมาณส่วนที่เกินคลังส่งคืนให้แก่รัฐบาลเพื่อนำไปอุดหนุนจังหวัดที่ขาดดุลต่อไป

นอกจากการจัดสรรด้านงบประมาณในจังหวัดที่แต่ละจังหวัดจะต้องดำเนินการกำหนดตามแผนการพัฒนาของจังหวัดเป็นการภายในแล้ว การคัดเลือกตัวบุคคลเข้ารับราชการก็จะเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่แต่ละจังหวัดจะต้องมีการกำหนดแผนการเป็นการภายในของแต่ละจังหวัด โดยขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของประธานคณะกรรมการประชาชนของแต่ละจังหวัดว่า ในแต่ละปีงบประมาณจังหวัดมีนโยบายที่จะสอบบรรจุข้าราชการกี่ตำแหน่ง ตำแหน่งละจำนวนเท่าไร ในส่วนของจังหวัดฮานอยจะเป็นหน้าที่ของกรมกิจการภายในเป็นผู้ดูแลเกี่ยวกับบุคคลากรภายในจังหวัดทั้งหมด เนื่องจากฮานอยเป็นจังหวัดใหญ่ประธานคณะกรรมการประชาชนจังหวัดดูแลได้ไม่ทั่วถึง

ต่อจากนั้น เมื่ออธิบดีกรมกิจการภายในได้บรรยายสรุปโครงสร้างทางการเมืองประเทศเวียดนามและจังหวัดฮานอยจบแล้ว นายภุชงค์ รุ่งโรจน์ ประธานคณะกรรมการการปกครอง สภาผู้แทนราษฎร ได้กล่าวขอบคุณและแสดงความประทับใจที่ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี และกล่าวแสดงความยินดีที่ประเทศเวียดนามจะได้เป็นเจ้าภาพอาเซียนต่อจากประเทศไทย

วันจันทร์ที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๒ คณะกรรมการการปกครอง สภาผู้แทนราษฎร เสร็จสิ้นภารกิจศึกษาดูงาน ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ได้เดินทางกลับถึงประเทศไทย โดยสวัสดิภาพ

นายไพรัช สุทธิเจริญ

นิติกร ๓

กลุ่มงานคณะกรรมการการปกครอง

เลขานุการคณะเดินทาง

ผู้จัดทำรายงาน

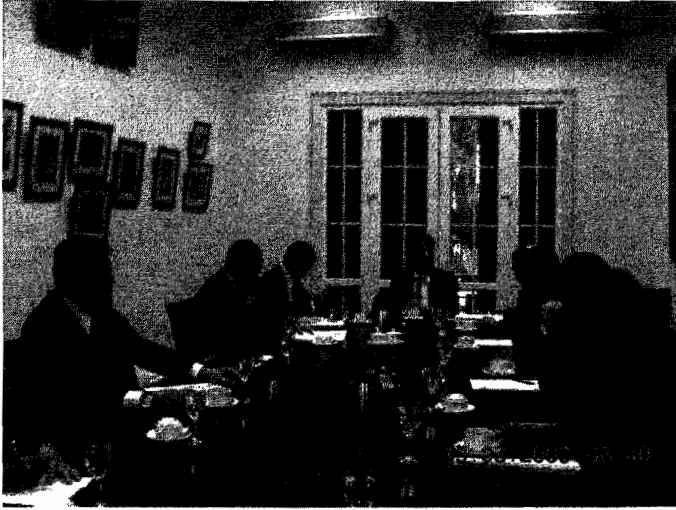
ภาคผนวก

บรรยากาศภายในห้องสนทนา ณ ที่ทำการของคณะกรรมการประชาชนกรุงเทพมหานคร

LIRT

บรรยากาศภายในห้องสนทนา ณ สถานเอกอัครราชทูตไทย กรุงเทพมหานคร

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand